

Düzenin masalarında çözüm yok!
Çözüm bağımsız sosyalist odak!

Sayfa: 7

Fabrikalardan Haberler:

Gebze Smart Solar, Tuzla Chen Solar, Dilovası Systemair, Bursa SCM, Tofaş ve Oyak Renault fabrikalarından, Gebze ve Manisa'dan metal, Aliğa'dan gemi söküm, Çorlu'dan kağıt ve İkitelli'den market işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Mayıs 2022 / Sayı: 152 Fiyat: 1 TL

YAŞASIN

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!

İşine, ekmeğine, gündemine sahip çık!

İşçinin emekçinin gündemi geçim sıkıntısı. İş ve gelecek kaygısı. Ekmek kavgası. Ancak ülkenin gündemi sürekli bu konulardan başka yere saptırılıyor. Bu durumda işine, ekmeğine sahip çıkmamanın bir şartı da gündemine sahip çıkmak oluyor.

Yaşanan sorunlar çığ gibi büyürken, emekçi halkta haklı bir öfke ve tepki oluşuyor. Bu tepki milyonları düşük ücretlerle çalıştırarak kârına kâr katan patronlara; Merkez Bankasından yüzde 14 faizle para alıp yine devlete yüzde 25'le borç veren bankalara; emekçi ailesi eve giren bir maaşı sağlıksız evlere kira diye öderken elinde 1 milyon satılmamış konut tutan müteahhitlere; işsize işin, çalışana iş garantisinin olmadığı ülkede köprüde geçiş, hastanede hasta, havalimanında yolcu garantisiz olarak memlekete sülük gibi yapıpışmış ihalecilere; EYT'li ödediği primlerin karşılığını isterken "asla olmaz" diyen kıyak emeklilik sahibi devlet yöneticilerine; milyonlar açlık sınırının altındaki asgari ücrete mahkûm edilirken çiftler, üçer, dörder

maaş olarak devletin başına çöreklenenlere ve utanmadan zam için Aralık ayını bekleyen diyenlere... Evet, emekçi halkın haklı öfkesi ve tepkisi bunlara yönelirse ne olur? İşte korktukları budur!

Bizim korktuğumuz ve karşı olduğumuz ise başka! Onlar emekçi halkın öfkesinden korkarak gündemi saptırdılar, öfkeyi Suriyeli, Afgan, Pakistanlı, Özbek göçmenlere yönlendiriyorlar. Sınır dışına operasyon, HDP'nin kapısında provokasyon tertipleyip Türk-Kürt arasında düşmanlığı kışkırtıyorlar. Kılıçdaroğlu protesto için fatura ödemeyip elektriği kesildiğinde "mum söndü" diyerek alçakça mezhepçi provokasyonlara girişen trolleri ortaya salıyorlar. Kardeş kavgasını kışkırtıyorlar. Devam edecekler.

Gündemi saptırmalarına ve kardeş kavgasını kışkırtmalarına izin vermemek için tüm işçi ve emekçileri gerçek gündemine sahip çıkmaya çağırıyoruz. Bu ülke asgari ücrete yeni zam ya-

pılmasını tartışmalı. Enflasyon göğü delercesine yükselirken, sabah aldığın malı akşam aynı fiyattan bulamazken yeni zam da erir. Asgari ücrete derhâl yeni bir artış yapılmalıdır. Hem özelde hem kamuda ücretlere her ay enflasyon oranında otomatik zam yani eşel mobil (oynak merdiven) gerekir. EYT'linin emeklilik hakkı verilmelidir. Emeklileri açlığa mahkûm eden ücretler yükseltilmelidir. Modern tefeci bankalar kamulaştırılmalı, şirketlerin değil emekçi ve yoksul halkın ve esnaf ile köylünün borçları silinmelidir. İşten atmak yasaklanmalıdır! Acil, yakıcı gündemler bunlardır. Bu gündemlere sahip çıkılmalıdır. Ülkenin gündemi haline getirilmelidir.

Hak verilmez alınır! Bu hakları söke söke almak için birleşmek, her dilden, mezhepten, memleketten, yerli, göçmen... Kısacası ayrı gayrı demeden birleşmek, mücadele bayraklarına "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" yazarak kardeş kavgasına karşı sınıf kavgasını yükseltmek şarttır.

Gebze Smart Solar fabrikasından bir işçi

Memleket patronlara dikensiz gül bahçesi bizlere mücadele alanı oluyor

Dostlar herkese merhaba. Ben Gebze de güneş paneli üretimi yapan bir fabrikada çalışmaktayım. Fabrikamızda uzun zamandır bir sendikal mücadele vermekteyiz, arkadaşlarımızla Birleşik Metal-İş çatısı altında yerimizi alarak başladığımız bu mücadelede çalışma bakanlığı-mızdan sendika yetki belgemizi almamızın haklı gururunu uzun zamandır yaşıyoruz. Fakat yetki belgemiz patronun masasına geldiğinde sorunlar ne yazık ki hemen çözüme kavuşmadı.

Patron diğer patronlardan öğrendiği gibi yetki belgemize itiraz ederek mücadelemizi uzatmaya gitti bunu da holdingde çalışan beyaz yakalı işçileri genel mavi yaka işçilerin oluşturduğu genel metal iş kolunda sayılan mevcut sayıya ekleyerek yapmaya kalkıştı. Haklı mücadelemizi bu şekilde uzatarak birtakım taktiklerle arkadaşlarımızın fikrini değiştirmeye de kalktı. 15 gün boyunca geciktirilen maaşlar erkenden hesaplarımıza yatarken diğer taraftan da işçi atacağı ile ilgili dedikodularla arkadaşlarımızda korku yaratmaya kalkıştı.

Bir yandan çorbalarımızdan çıkan sineklere karşı itirazlarımız ciddiye alınmazken diğer yandan da hafta sonu mesailerimizi elimizden alarak bizi dört vardiyaaya geçireceğini ilan etti.

Biz de patronun tüm bu taktiklerine karşı nasıl örgütlenme sürecinde disiplinli hareket ettiysek yine disiplinimizden taviz vermeden patronun tüm gerici taktiklerine karşı bir duvar gibi durduk. Karşımızdaki patronun daha önce sendikal mücadele verdiği için 80 işçi arkadaşımızı işten attığını bir kez bile unutmadık. Sendikamızla ve kolektif bilinçle hareket etmenin bize na-

sıl yarar sağladığını hep birlikte gördük. Mayıs ayında patronun bize açtığı yetkiye itiraz mahkemesinin ikinci duruşmasını göreceğiz, bizler haklarımız için birer birer örgütlenirken de bakanlıktan sendika yetki belgemizi kazanırken hiçbir zaman mahkemelere bel bağlamadık, Türkiye de geçmişte ve son dönemde yaşanan sınıf mücadeleleri bizlere şunu gösterdi: Zafer sokakta kazanılır! Bu ülkeyi patronlara dikensiz gül bahçesine çevirenlerin biz işçilere mücadele etmekten başka bir şans tanımadığımız farkındayız. Mücadele edeceğiz.

Dilovası Systemair'den bir işçi

Enflasyon canavarına karşı eşel mobil sistemi!

Merhaba yoldaşlar. Mayıs ayına Maltepe'de kutladığımız 1 Mayıs'ın coşkusuyla girdik. Halaya durduk, sloganlarımızı attık ve taleplerimizi haykırdık. Ekme ve hürriyet mücadelesinin ateşini fabrikalardan, tarlalardan, okullardan ve hastanelerden meydanlara taşıdık. Bizim için Mayıs ayı aynı zamanda fabrikamızda zam ayı anlamına geliyor. Ancak alacağımız yeni ücretlerin daha elimize geçmeden nasıl eriyeceğini hesaplamaya başladık bile. Sendika kırıcı fabrika yönetimine zerre güvenimiz yok. Her sene aynı kısır döngüye giriyoruz. Önce Mayıs'ta aldığımız zamları iki aylığına nefes alıyoruz, derken sonrasında vergi dilimine giriyoruz, mesailerle zararı kapatmaya çalışsak da ücretlerimiz

enflasyona eziliyor. Aralığa kadar enflasyonun pençesinde kıvrılırken Ocak ayında açıklanan asgari ücretle birlikte bir sonraki Mayıs'a kadar asgari ücretin sınırındaki maaşlarımızla resmen yaşam mücadelesi vermeye çalışıyoruz. Konuşulan rakamlar 5.500 – 6.000 TL arası, en iyimserimiz 6.500 diyor ancak ülkenin içler acısı ekonomisinde bu ücretlerin hiçbir anlamı yok. Asgari ücrete yapılması planlanan ara zam sürekli gündeme geliyor, programlarda tartışılıyor, halkın nabzını yoklayarak yıkımın eşliğindeki ekonominin etkilerini seçime kadar ertelemenin derdine düşmüş durumdadır. Bizi ne asgari ücrete yapılacak ara zam ne de patronların keyfi kararlarıyla verilen ücret zamları

kurtarabilir. Yaşadığımız hayat pahalılığının hızına en yüksek ücret zamları bile ulaşamıyor. Enflasyonun önüne geçilemediği şu dönemde her geçen ay paramız daha da pul oluyor. Biz işçi ve emekçilerin çözümü ise her ay enflasyon oranında ücretlerimize zam yapılması, yani eşel mobil sistemidir. Sendikalar, meslek odaları ve işçi örgütleri artık enflasyon canavarına karşı 2-3 yılda bir yapılan sözleşmelerle, 6 ayda bir yapılan resmi enflasyon zamlarının ötesine geçmeli, paranın değeri düştüğü anda ücretlerimize müdahale edebileceğimiz talepler için genel bir mücadele örneği. Bizler Türkiye'deki işçi ve emekçiler olarak kapitalizmin dünya çapındaki çöküşünden nasibimizi alıyoruz. Bize verilenle yetinmeye devam edip olanlara seyirci kalırsak bu düzenin enkazı üzerimize kalacak. İktidarın safsatmalarını bir kenara bırakalım, işçi sınıfının gerçek ekonomik kurtuluş savaşını fabrikalarımızdan başlayarak tüm ülke genelinde, patronlara ve bu kara düzenin bekçilerine karşı örmeye başlayalım!

Gebze'den bir kadın metal işçisi

İşçiler birleşip masaya yumruğunu vuracak!

Merhaba yoldaşlar,

Ben Gebze'de telefon fabrikasında çalışan bir kadın işçiyim. Fabrikamız yaklaşık 1 yıl önce kuruldu. İlk zamanlarda çay molamız bile yoktu. Çıkarmıyorlardı molaya. Mücadele ederek bu hakkımızı aldık. Fabrikada hiçbirimiz koşullardan memnun değiliz. Sağlamış oldukları hiçbir imkân yok. Üstüne vermiş oldukları sözleri yerine getirmiyorlar.

Geçtiğimiz aylarda zam yapacaklarını söylemişlerdi. Çünkü Ocak ayında yapılan asgari ücret zammı dışında bir zam yapılmadı. Ülkenin hali, ekonomi ortada. Asgari ücret 1 ayı görmeden eridi. Çalışanın maaşı dışında her şey aldı başını gitti. Maaşlarımız yattığı an eriyor. Bırakın ay sonunu, gün sonunda eve 2 ekmeği nasıl götüreceğimizin derdindeyiz.

Maaşların yatmasına 2 gün kala bu zamların iptal olduğunu öğrendik. Üstelik hiç kimse bununla ilgili bir açıklamada bulunmadı. Sözde değerli çalışanlarımız diye bahsediyorlar yaptıkları toplantılarda patronlar. İnsan yerine koyup iptal olduğunu açıklamaya tenezzül bile etmediler. Molalarda birbirimizden öğrendik iptal edildiğini. Değer bunun neresinde?

Söylemiş oldukları zammı yapmadıkları gibi aylık ödül alan arkadaşlarımızın ödül paralarını bile yatırmadılar. Geçenlerde yaşadığımız zehirlenme vakasında bir çoğumuzu hastaneye göndermediler bile. Zehirlenmeyi bahane edip rapor almamamızı söylediler. Hasta olan, ağrısı olan arkadaşlarımızın hallerini görmelerine rağmen sayı çıkarmak için daha da baskı yaptılar.

Büyüme vaadiyle 60'a yakın insan alıp 2 aya kalmadan küçülmeye gidiyoruz diyerek 60 arkadaşımızı işten çıkardılar. Geriye kalan bizlerin üzerinde daha fazla baskı kurmaya çalıştılar. Bileği sakatlanan bir arkadaşımızı işten atma tehdidiyle işe getirdiler ki sırf istenilen adetler çıksın diye.

Görüyoruz ki dostlar işçinin işçiden başka dostu yok. Patronların tek amacı, tek düşünceleri kendi karları, kendi cepleri. İşçinin mutfakındaki yangın umurlarında değil. Emegimiz sayesinde kazandıkları yetmezmiş gibi, verdikleri 2 kuruş parayı bile cezalarla bizden kesme derdindeler.

Ama biz biliyoruz ki, gücümüz birliğimizden örgütlü mücadelemizden gelir. Biz, emekçi işçi sınıfı birlik olacağız ki bu düzene dur diyeceğiz. Mücadelemizle, birliğimizle masaya yumruğumuzu vura-çağız, sendikayı getireceğiz fabrikamıza.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Borç batağındaki işçiler gönüllü çıkışa başvurmak zorunda kaldı

Tofaş yönetimi, 3 brüt maaş 2 ihbar ve işsizlikten faydalanma imkanları sunarak kampanya adı altında iş çıkışlarını açtı. Çok sayıda işçi başvurunca durduruldu. Çalışanların çoğu borç yüzünden işten ayrılmak zorunda kaldı. Ekonomi o kadar kötü ki, artık borçları ödeyemiyoruz. Bir ay geriden geliyoruz. İşçiler kredi kartları ile başkalarından borç alarak ay sonunu dengelemeye çalışıyor. Gidişatın daha da kötüye gittiğini buradan anlıyoruz. Çalışanlar her şeyden kısımaya başladı artık. Herkes sosyal yaşamdan uzaklaşıyor, ev iş arası bir hayat geçiyor. İşçiler ve emekçiler böyle bir hayatı hak etmiyor!

Ekonomik şartlar ağırlaştıkça, insanların psikolojileri de bozulmaya başladı. Çalışan ve çalışmayan herkes bu ülkede stres içinde, maaşlar kağıt üzerinde geçmişe göre büyük gözüksün de alım gücümüz iyice düştü. Artık kimse dış güçlerin oyunu masalına inanmıyor. Adaleti yok ettiler, üretimi bitirdiler, ahlaki değerlerin anlamını yitirtmeye başladılar. İslam ve vatan maskeleri ardına sığınmış durumdadır. İnsanları ayırtırmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Hükümetten gitmeleri yeterli olmamalı yargılanmaları gerek. Ülkemizi dil, din, ırk olarak ayırtıran değil eşit vatandaş olarak herkesi kucaklayan bir yönetim olmalı. Ancak bu yönetim işçi ve emekçi sınıfı önderliğinde kurulacaktır.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Bu ülkeyi ancak bir işçi iktidarı değiştirebilir

Merhaba dostlar; Yaklaşık 20 seneye yakın verdiğim emek mücadelesinde kimi zaman patrona diz çöktürüp istediklerimizi aldık kimi zaman ise bu durum gerçekleşmeden son buldu. Bu kadar zamanda edindiğim en önemli düşünce emek için verilen her mücadeleye her direniş her ses bir sonraki mücadeleyi bir adım ileri taşıması ve daha sağlam gerçekleşmesini sağlamasıdır. Bu seneki 1 Mayıs'ta 2 senelik aranın ardından alanlarda yerimizi aldık. Gönül isterdi ki işçi bayramının kullanabileceği en anlamlı yerde Taksim'de olmak ancak bu bastırılmış sindirilmiş yozlaşmış sistemde onların belirlediği yerlerde olabiliyoruz. Ben bu bayramda insanların gözünde şunu gördüm. Ezilmiş ve bir o kadar da kendi gücünün farkında olan bir işçi emekçi kitlesi

vardı. Tıpkı 2013'te Gezi'den hemen önceki 1 Mayıs'taki gibi bir hava vardı alanda. Emekçiler artık bu sistemi değiştirmenin bir zorunluluk olduğu gerçeğinin farkındalar. Bunu da siyasi bir zemine oturtup gerçekleştirebileceklerinin bilincindedir. Artık bir işçi iktidarının bu ülkeyi değiştirebileceği gerçeği önümüzde gün gibi

açıktır. Arkadaşlar biz işçiler olarak hiçbir din, dil, ırk ayrımı gözetmek sizin aynı amaç doğrultusunda birleşebilirsek değişimin uzakta olmadığı bilinciyle hareket edelim. Umarım bu bahar yeni başlangıçların habercisidir. İnadına sendika inadına DİSK! Yaşasın işçilerin birliği! Yaşasın sınıf mücadelemiz!

Manisa'dan bir kadın metal işçisi

İşçi sınıfı bir arada olduğunda güçlüdür!

Alinteriyle geçinen tüm emekçi kardeşlerime Manisa'dan merhaba. Türkiye'nin dört bir yanındaki fabrikalardan, iş yerlerinden işçi kardeşlerimin bu mektubu okuyacağı heyecanını duyarak buraya ilk kez yazıyorum.

Emeğimizin git gide ucuzlaştığı, elimizi attığımız her şeyin ise pahalılaştığı şu dönemlerde fabrikadaki tek gündemimiz pahalılık ve

geçinmenin gittikçe zorlaştığı. Patronumuz geçtiğimiz Ramazan bayramında fabrikada bir bayramlaşma konuşması yaptı. Konuşmasında dedi ki işçiler gündemi pek takip etmez, gazete okumazmış! Patronun tarafından bakıldığında durum öyle görünüyor olabilir, fakat gerçek böyle değil. Biz işçiler gündemi de takip ediyoruz, patronları zengin ettiğimiz zamandan arta kalan zamanlarda gazete de okuyoruz, bir araya gelip derdimize çare bulmaya da çalışıyoruz. Sürekli "biz bir aileyiz" mavalı okunan ama iş haklarımız gelince dış kapının mandalı muamelesi gören biz işçiler dostumuzu da düşmanımızı da iyi biliyoruz. İşçinin gerçeğini, mutfağındaki yangını yazmayan gazetelerden değil sadece, yaşa-

arak, görerek öğreniyoruz.

Dostlar, sırtımızdan geçinip servetini büyüten, yetmiyormuş gibi karşımıza geçip bizle alay eden bu düzenin temsilcilerine karşı gücümüzü birleştirelim. Tek yumruk olup bizleri parça parça bölerek sömüren patronların karşısına o bir olmuş yumruğumuzla çıkalım. Bizi bugün açlık ve yoksullukla karşı karşıya getirenleri de bizi tek bir oydan ibaret görenleri de unutmayalım. İşçiler savaşta, salgında, krizde hep bedel ödeyen, hep taviz veren taraf oldu. Artık bu üzerimize yapışmış gibi görünen ama bir olduğumuzda bir çırpıda söktüp atacağımız sömürü düzenine karşı yan yana gelelim. Kimseye değil, kendi gücümüze yani başımızdaki arkadaşımızdan aldığımız güce güvenelim.

Bursa SCM fabrikasından bir metal işçisi

Nerede o kendini bilmez çocuklar?

Aslında kimsenin bir yere gittiği yok aramızdan birkaçı bu dünyayı terk etti gerçi ama tanıdığım bir çoğu hala buralarda. Çalışma hayatıma İç Anadolu'nun bir ilinde televizyon ve radyo tamirciliği çırağı olarak başladım. Şimdi anımsıyorum ustamın çok değerli arkadaşları gelirdi. Yanına özellikle başka illerde okuyan üniversiteler geldiği zaman bana sanki büyük bir insan gibi davranıp dışarıda ne yerlerse yesinler bana da getirirlerdi. Benimle çok iyi konuşup çok iyi davranırlardı. O zaman ne dediklerini çok fazla anlamıyordum şimdi düşündükçe anlıyorum hep işçilerden ve ülkenin sorunlarından konuşurlardı. Ustama üniversitedeki olaylardan bahsederdilerdi.

Babamın işlerinin bozulmasından dolayı 1991 yılında Bursa'ya gelmek zorunda kaldık farklı bir şehir farklı bir kültür. İlk başlarda çok zorluk çektik zamanla uyum sağlamaya başladık. Bursa'da çeşitli işlerde çalıştım 1994 yılında bir

metal atölyesinde işçilik yapmaya başladım. İşletme küçük ve o zamanlar servis de çok yaygın değildi minibüsle işe gidip geliyorduk. Ali abi isminde birisiyle tanıştım televizyon tamircisindeki ustamın arkadaşları gibi konuşuyordu. Söylediğim her şeyi önemseyip beni dikkatle dinliyordu, çok kısa bir süre sonra İstanbul'a gitmem gerekiyor dedi. Bir daha da görüşmedik.

Bu süre içerisinde bir iki iş yeri daha değiştirdim, daha büyük bir yere işbaşı yaptım yaz tatilinde kısa bir süre için çalışmaya. Benim yaşlarımda bir arkadaş işbaşı yaptı ofis bölümüne ama ofisten çok üretim

alanının içinde dolaşıyordu tanıştık. Birlikte dışarıda gezmeye başladık. Bana getirdiği ilk kitap: Darağacında Üç Fidan. Sonra Gorki'nin Ana kitabı derken derneklere gitmeye başladık. Ustamın yanına gelen arkadaşlarıyla doluydu derneğin içerisi düzenli olarak sendikalara ve işçi dayanışmalarına gidiyorlardı beni de götürmeye başladılar. Şimdiki 14 yıldır üyesi olduğum sendikama bundan 25 yıl önce de gidiyordum. Fazla uzatmayayım bu sendikalara böyle işçi dostları artık pek uğramaz oldu, onlar olmayınca hep bir yanımız eksik gibi geliyor bana.

Aliğa'dan bir gemi sökümü işçisi

İşçiyiz haklıyız kazanacağız!

Merhaba. Kötü çalışma koşulları ve düşük ücretlere karşı 11 günlük iş bırakma eylemiyle sesini duyuran Gemi Söküm işçilerinden biriyim. Herkesin "Kendiliğinden" dediği ama geçmişten gelen bir birikimle eyleme geçtiğimiz, kısmi ama yeterli olmayan kazanımlar elde ettiğimiz süreci geride bıraktık. Ve 1 Mayıs'a geldik. Özellikle Asbest gibi kanserojen kimyasallara maruz kalıyoruz. Ancak aldığımız ücretler bu koşullara, tehlike ve ölüm riskine oranla çok düşük. Bir işçi 1 günde ortalama 300 bin liralık hurda kesiyor ama aldığı ücret günlük 300-400 lira. Patronların kârı muazzam düzeyde. Bu kadar yüksek kâra karşın işverenler, iş kanunundan gelen yükümlülüklerini dahi yerine getirmiyorlar. İş kıyafetlerini, iş ekipmanlarını (şalama, hortumlar vs) kendi imkânlarımızla satın alıyor. Denetleme süreçleri ise göstermelik işliyor. Bu süreçte işçilere kıyafetler dağıtılıyor, her yer boyanıyor, dumanlı çalışmaya sağlanıyor. Zaten denetmenler de işverene haber vererek geliyorlar. Göçmen işçiler de denetleme zamanlarında ya ücretsiz izne gönderiliyor ya da diğer şubelere naklediliyor. Bir çoğu sigortasız çalıştırılıyor. Bir iş cinayetinde ölseler kayıtlara dahi geçmezler. Gemi Söküm işçileri olarak çalışma koşullarına karşı yeni bir sürece girdik.

Kendi öz örgütlenmelerimizi yaratma çabamızdayız. 1 Mayıs'ta ilk defa kendi pankartımızla alanlara çıktık. Her şeyiyle öğretici bir dönem yaşadık. İşçilerin bilinci yavaş da olsa ortaya çıkıyor. Hiç bir basın açıklamasına katılmamış, hiç bir hak arama mücadelesine dahil olmamış biz işçiler Aliğa'nın en kalabalık mitingini dostlarımızın da desteğiyle gerçekleştirdik. Dostlarımıza teşekkür ederiz. Artık önümüzde daha zorlu ama yeni bir iş bırakma eyleminde irade gösterebileceğimiz bir mücadele dönemi var. Tüm deneyimsizliğimize, tüm sınıf düşmanlıklarımıza rağmen 11 gün direndik. Temsilcilerimiz işten çıkarıldı. Patronların ayak oyunlarına şahit olduk. Devlet gerçeğini gördük. Direndiğimizde kazanacağımıza olan inancımız arttı. Bunu yaşayarak daha iyi anladık. 2022 yılı başında başlayan, üretimden gelen gücüyle grev, iş bırakma eylemleri yapan Çimsataş, Divriği, Farplas, Migros, Yemeksepeti, Trendyol işçilerinden aldığımız güçle mücadeleye devam ediyoruz.

Emeğine sahip çıkan, kendi gücünün farkında olan, koşulları değiştirmek isteyen Gemi Söküm işçilerinden tüm işçilere, direnenlere selam olsun.

İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız.

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

1 Mayıs salonda değil meydanlarda olur!

İki yıl aradan sonra bu yıl, bu kez Türkiye'nin dört bir yanında meydanlar, işçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin öfkesiyle doldu. 1 Mayıs'ın Ramazan Bayramı arifesine denk gelmesi, katılım üzerinde olumsuz bir etki yaratmasına rağmen, kitlesel ve daha da önemlisi coşkulu bir katılımı birçok ilde meydanlar doldu. İşçilerin yoğun olduğu havzalardan Bursa'da Türk Metal meydanlara çıkmadı. Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay'ın 1 Mayıs'ı 30 ilde ortaklaşa kutlayacaklarını açıklamasına rağmen Bursa'da alanda değil salonda etkinlik yapılacağı açıklandı. Türk Metal Sendikası Bursa'daki sosyal tesislerinde 1 Mayıs gününü basın açıklaması yaparak geçirdi. Hayat pahalılığı ve zamlardan herkes rahatsız ve şikayetçi ama sendika-

cılar işçileri bir araya getirmek istemiyor. Bursa'da on binlerce üyesi olan bir sendikanın bırakın alana çıkmayı fabrikada bile 1 Mayıs ile ilgili bir şey yapmamasını kabul etmiyorum. Biz bugün sesimizi duyurmayacaksak ne zaman duyuracağız!

Sözde işçi sendikası ama işçiden uzak, işçinin olmadığı kapalı kapılar arkasında 1 Mayıs'ı kutluyorlar. Bayramı bahane ediyorlar. Türkiye'nin en büyük işçi sendikası diye konuşuyorlarsa bu büyüklüğü salonlarda değil meydanlarda 1 Mayıs'ı kutlayarak göstermesi gerekir. Büyük sendika dediğin işçinin taleplerine sahip çıkarak olunur. Öyle şube başkanlarıyla bir araya gelerek salonda 1 Mayıs açıklaması yaparak olunmaz!

Çorlu'da bir kâğıt fabrikasında çalışan işçi: Vaatlere kanmayalım!

Merhaba ben Çorlu'da bir kâğıt üretimi yapan bir fabrikadan çalışıyorum. Son zamanlarda fabrikada işçiler arasında sadece gıda ürünlerine gelen zamlar ve gelecek olan zamlar konuşuluyor. Tabii herkes yılbaşında asgari ücrete yapılan zammın temel gıdalara yapılan zamların karşısında hemen eridiğinin farkında. Şimdi bütün sendikasız fabrikalarda olduğu gibi bizim fabrikada çalışan işçiler de acaba hükümet

Haziran ayında asgari ücrete zam yapar mı diye bekliyorlar. Ama bırakalım hükümet asgari ücrete zam yapmayı Ocak ayında bütün televizyonlardan bağıra çağıra yüzyılın zammını yaptık diye açıkladıkları zammı enflasyonla geri alıyorlar. Daha dün bir işçi ailesinin çocuklarının ihtiyacı olan süte zam yaptılar. Temel ihtiyaçlarımız gün geçtikçe zamlanırken aldığımız ücretlerde yaprak bile kıpırdamıyor. Birilerinin

asgari ücrete zam yapacağız vaatlerine kanmayalım. Enflasyonun karşısında ücretlerimizi ancak biz mücadele ederek koruyabiliriz. İstedığımız zammı ancak biz işçiler patronlara karşı birlikte mücadele ederek alabiliriz. Bırakalım boş vaatleri beklemeyi bugün hemen mücadele etmeye sendikalaşmaya başlayalım. Ücretlere her ay enflasyon oranında zam talep edelim.

Pas South işçisinin ekmek ve hürriyet mücadelesi sürüyor!

Çerkezköy'de bulunan Pas South'ta işten çıkarılan işçiler direnişlerine kararlılıkla devam ediyor. Geçtiğimiz Şubat ayında Petrol-İş sendikasında sendikalaştıkları için daralma bahanesiyle işten çıkarılan işçiler anayasal sendikalaşma hakkına sahip çıkarak fabrika önünde direnişe başlamıştı. Alman serma-

yesi olan Pas South fabrikasının Türkiye'deki yönetiminin dayattığı kötü çalışma koşullarına karşı sadece fabrika önündeki direnişle değil, fabrikanın içinde sendikalaşma süreçlerine devam ederek gereken cevabı verdiler.

Fabrikanın da direnişin de çoğunluğu kadın işçiler. Pas South direnişi emekçi kadınların damgasını yaşıyor. Pas South direnişi işçi sınıfı mücadelesine örnek olacak birçok faaliyete imza atıyor. Direniş alanında yapılan temsilciler

kurulu toplantısı bu çalışmaların somut örneklerinden biri oldu. Pas South direniş alanında hem "Hak verilmez alınır!" diyen işçiler sesini yükseliyor hem de Petrol-İş sendikası Pas South işçisinin sesini farklı meydanlara da taşıyor. Pas South işçileri 8 Mart alanlarından sonra şimdi de Kırklareli Lüleburgaz'da gerçekleşen 1 Mayıs mitingine katıldılar.

Pas South direnişi işçi sınıfının Trakya'dan yükselen ekmek ve hürriyet mücadelesinin sesi. Pas South işçisi kazanana, Petrol-İş sendikası Pas South'a girene kadar Pas South direnişi ile dayanışmaya!

EnerjiSa'da işçi kıyımına karşı direnen işçiler anlattı: Taleplerimiz karşılanana kadar mücadeleye devam!

Sabancı Holding'e ait EnerjiSa firmasında çalışan onlarca işçi, şirket yönetimi tarafından çeşitli gerekçeler ile işten çıkarıldı. Bu gelişme üzerine DİSK/Enerji Sen üyesi EnerjiSa işçileri, şirketin Ankara'daki genel merkezi önünde direnişe geçtiler. İşçilerin eylemi birçok kez polis saldırısıyla engellenmeye çalışıldı, işçiler gözaltına alındı. EnerjiSa işçileri, 15 Nisan Cuma günü İstanbul'a gelerek, eylemlerini Kadıköy Moda Sahnesi'ne taşıdılar. İşçilerden Erdal Şener ve Mehmet Ali İcindere, direnişlerini Gerçek gazetesine anlattı.

Gerçek: Direnişe giden süreç nasıl başladı? Bu süreçte neler yaşandı?

Erdal Şener: Yaklaşık 17 yıldır enerji sektörünün içindeyiz, bunun 11 yılı EnerjiSa çatısı altında geçti. Hiçbir sorun yokken dört satırlık bir yazıyla iş akdimiz feshedildi.

Mehmet Ali İcindere: Ben de Erdal gibi 17 yıldır aynı şirkette çalışıyordum. Çalıştığımız şirket 2011 yılında Sabancı'ya geçti. 11 yıldır hiçbir sorun yaşamadan çalıştık. 11 yıl sonra bana gelip "Sana uygun bir pozisyon bulamadık" dediler. Ben de şunu sormak istiyordum; 11 yıldır buluyordun da şimdi mi bulamıyorsun? Biz yıllardır Tes-İş'te örgütlüydük...

Gerçek: Tes-İş'ten de atılanlar oldu mu?

Mehmet Ali İcindere: Onlardan da atılanlar oldu, evet. Mesela 50 kişi atıldıysa bunun 7-8 tanesi Enerji-Sen'den, kalanları hep Tes-İş'tendi. Ama Tes-İş hiç kimsenin hakkını savunmuyor. Süleyman Başkan (Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin) bize "Bu

sendikal örgütlülüğümüze yapılan bir saldırıdır. Örgütlenelim, sokağa çıkalım" dedi. Biz de "Tamam başkanım" dedik. Biz EnerjiSa'nın eski çalışanlarıyız, sonuçta 17 yıl olmuş. 17 yıl az buz bir zaman değil. Ben arabaya biniyorum, elektrik direklerine bakarak geliyorum eve.

Gerçek: Talepleriniz neler?

Erdal Şener: Önkoşulsuz bir şekilde işe iademizin gerçekleştirilmesini, arkadaşlarımızın üzerindeki mobbinglerin kaldırılmasını, sendika seçimimize saygı gösterilmesini istiyoruz. Ama en başta işe iademizin gerçekleştirilmesini istiyoruz ve bu taleplerimiz gerçekleşene kadar direnişe devam etmeyi

düşünüyoruz.

Mehmet Ali İcindere: Kabul edilene kadar EnerjiSa Genel Müdürlüğü önündeyiz. Ondan sonra Enerji Bakanlığı olur, Meclis olur... Haklı taleplerimiz kabul edilene veya birisi çıkıp da "Seni şu yüzden işten attık" diyene kadar devam edeceğiz.

Gerçek: Türkiye'nin birçok farklı bölgesinde devam eden işçi direnişleri var. Bu direnişlerde yer alan işçilere bir mesajınız olacak mı?

Erdal Şener: Bütün işçi kardeşlerimize gönülden başarılar diliyorum. İşçi sınıfı bir araya gelirse, birlik ve beraberlik sağlarsa bizi hiç kimsenin yıkamayacağını düşünüyorum.

Mehmet Ali İcindere: Türkiye genelinde 248 bin enerji işçisi var. Ben onlara sarı sendikalardan ayrılmaları, DİSK/Enerji-Sen gibi mücadeleci sendikalarda örgütlenmeleri çağırısı yapıyorum.

İstanbul İkitelli'den bir zincir market işçisi

Mayıslar bizimdir!

Merhaba emekçi arkadaşlarım, yoldaşlarım! Haftalardır hatta aylardır hazırlıklarımızı, planlarımızı yaptığımız ve sonunda tüm çökümümüzle alanlarda yürüttüğümüz, tepkilerimizi ve taleplerimizi haykırdığımız, halaylar çektiğimiz, kızıl flamalarımızı göklere kaldırdığımız, birbirimize ve mücadelemize omuz verdiğimiz, yalnız ve güçsüz olmadığımızı herkese yeniden gösterdiğimiz bir 1 Mayıs'ı daha geride bıraktık. Evet belki bu yıl 1 Mayıs'ın gerçek ev sahibi Taksim'de değildik ancak 1 Mayıs'ın yeniden uğruna şehitler verdiğimiz Taksim'de kutlanabilmesi için gerekli sınıfsal ve siyasi mücadeleyi hep vereceğimiz de istibdad rejiminin aklından çıkarmalıdır. Çünkü ne 1 Mayıs bizler için yalnızca bir bayramdır, ne de Taksim herhangi bir meydandır. 1 Mayıs aynı zamanda bizler için kararlılık, dayanışma ve cüret güdür; Taksim ise hain pusularda hayatlarını kaybeden yoldaşlarımızın kanlarının döküldüğü kanlı meydandır.

1 Mayıs'ın teri henüz sırtımızda kurumamışken acılarıyla ve kanlarla dolu tarihimizin çok önemli bir mihenk taşı geldi çatı: 6 Mayıs! Deniz, Yusuf ve Hüseyin'i anmak için bu kez yine kızıl fla-

malarımızla, onların 6. Filo'yu denize döktüğü Dolmabahçe'deydik. Onların bize gösterdiği yolda aynı kararlılıkla yürüyeceğimizi, bir kez ölürsek bin kez dirileceğimizi, emperyalizme karşı dimdik ayakta duracağımızı, elinde masumların kanı bulunan NATO terör örgütünü yurdumuzdan kovacağımızı tekrar haykırdık.

Tabii belki de, bu iki tarihin de bizler için önemli olabilmesini sağlayan, yalnızca bizim için değil tüm insanlık tarihi için atılmış en büyük adımlardan birini atan, bilimsel sosyalizmin kurucusu Karl Marx'ın doğum günü de bu iki tarih arasındaydı. 5 Mayıs 1818 günü doğduğunda muhtemelen kimse dünyaya bu denli yön verebileceğini, işçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını onlara gösterebileceğini bilmiyordu.

Hepinizi en devrimci duygularıyla selamlarken sözlerimi Deniz Gezmiş'in darağacına giderken söylediği ve kılavuz edinmemiz gereken şu sözlerle bitiriyorum: "Yaşasın tam bağımsız Türkiye! Yaşasın Marksizm-Leninizm'in yüce ideolojisi! Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi! Kahrolsun emperyalizm! Yaşasın işçiler, köylüler!"

Lila Kağıt işçisi hak verilmez alınır demeye devam ediyor

Tekirdağ Çorlu'da bulunan Lila Kağıt işyerinde işçiler kötü çalışma koşulları ve enflasyon karşısında her geçen gün hızla değer kaybeden düşük ücretlerini iyileştirmek amacıyla anayasal hakları olan sendikalaşma yoluna gittikleri için işten atılmışlardı. Bunun üzerine sendikaları Selülöz-İş ile fabrika önünde direnişe başlayan işçiler 4 ayı aşkın süredir direnişlerini sürdürüyor.

Dışarıda işçilerin direnişleri sürerken patron da içeride işçilere baskı yapmaya, sendikalaşmayı engellemek için yeni eleman almaya devam ediyor.

Lila Kağıt direnişinden işçiler, fabrika önündeki direnişlerinin, içerideki işçiler açısından iş güvenliği ve patronun sendikalaşmayı en-

gellemek için göz boyamak amacıyla verdiği göstermelik zamdan dolayı teminatları olduğunu belirtiyor. Verilen göstermelik zamlar da, içeride çalışma şartlarında yapılan ufak tefek iyileştirmeler de, direniş çadırı fabrikasının kapısının önünden kalktığı an bir daha yapılmayacaktır. İşte bu sebeple Lila direnişinden işçiler, sahip oldukları hakları kalıcı hale getirmek için, bu hakların patronun iki dudağının arasında olmaması için içeride çalışan işçileri direnişe ve sendikalarına sahip çıkmaya çağırıyor. Tüm emek dostlarını ise dayanışmaya bekliyor.

Lila Kağıt işçileri ekmek ve hürriyet mücadelesini sürdürürken bölge halkına da hak verilmez alınır şiarının en güzel kanıtını sunuyor.

Göçmen ve yerli işçileri birbirine kırdıran provokasyonları boşa çıkar! Emperyalizmin ve sermayenin oyununu boz!

Ekonomik kriz ülkede sınıf çelişkilerini keskinleştiriyor. İşçi ve emekçi kitlelerde hayat pahalılığı, işsizlik ve yoksulluğun getirdiği öfke giderek artıyor. Bu sadece iktidarı değil, burjuva düzen muhalefetine de içine alan tüm sermaye güçlerini fazlasıyla korkutmakta. Bu koşullarda göçmen sorununun ülke gündemini sarması ve siyasi kamplaşmanın merkezine oturması, emekçi kitlelerin dikkatini dağıtması, öfkesini sermayeye değil göçmenlere yöneltmesi, sınıf mücadelesinin birleştiriciliğinin karşısında, ırkçılığın ayrıştırıcı etkisinin hâkim olması iktidarıyla muhalefetiyle tüm düzen siyasetinin işine geliyor. Devrimci İşçi Partisi'nin bu konudaki tutumu nettir. Bu yıl gerçekleştirilen 6. Kongre kararlarında bu tutum ortaya konmuştur. Tüm işçi ve emekçiler sermaye düzeninin oynadığı oyunu görmeli ve kardeş kavgasına karşı sınıf kavgasını yükseltmelidir.

Devrimci İşçi Partisi 6. Kongre kararı: "Emperyalizme, sermayeye ve istibdada karşı ekmeğe ve hürriyet mücadelesinde perspektifler ve görevler!"

"Türkiye'de sayısı giderek artan göçmenlerin emperyalizmin işgal politikası olduğu söyleniyor. Oysa sayısı milyonları geçen göçmenler Türkiye'yi işgal etmek için değil emperyalizmin çıkarlarına paralel olarak Suriye'yi işgal etmek ve Afganistan'da emperyalist işgali sürdürürebilmek için Türkiye'yi taşeronlaştırmak üzere vesile yapılmaktadır. İstibdad rejimi kendine biçilen bu misyonu hayata geçirirken AB ve ABD'den daha fazla para koparmak için göçmenleri kendi deyimiyle "Kayseri pazarlığı"nda kullanıyor. Amerikan muhalefeti ise göçmenleri Batı sınırlarından uzak tutmak üzere geri gönderme planları yaparken halkın şoven ön yargılarını kaşıyıp buradan siyasi destek devşirmeye çalışıyor. Sadece işçi sınıfı siyaseti hem göçmenlerin hem yerli işçi sınıfının aynı sistemden kaynaklanan sorunlarına ortak bir yanıt üretebilir. Göçmen ve yerli işçileri birbirine kırdıran provokasyonları boşa çıkararak, emperyalizmin ve sermayenin oyununu bozabilir.

Göçmen karşıtlığı, faşizmin Türkiye toplumunda var olan potansiyel etki alanının dışına taşan bir gelişme göstermesine uygun bir ortam sağlamaktadır. MHP, istibdad rejiminin dış politikasına angaje olduğu için göçmen karşıtlığında ihtiyatlı bir tutum izlerken, burjuva muhalefeti saf-

larında faşizmin meşruiyet alanı kazanmasında göçmen karşıtlığı ciddi bir rol oynamaktadır. Faşist hareket içinden çıkan İyi Parti'ye "AKP'yi geriletme" savıyla meşru bir muhalefet partisi muamelesi yapan sosyalist solun ve HDP'nin bu gelişimde büyük sorumluluğu

olmaktadır.

Faşizme karşı mücadele "aşırı sağcılığa" karşı bir solcu kimlik mücadelesi olarak görülürse, gericiğin kaynağının sermaye düzeninde ve emperyalizmde değil kimlik olarak "Türklük"te ya da "Müslümanlık"ta olduğu zannedi-

yaştaki kuşak da dahil olmak üzere Türkiye işçi sınıfının önemli bir bileşeni haline gelmektedir. İstibdad rejimi devasa boyutlara ulaşan bu göçmen nüfusu Suriye ve Afganistan başta olmak üzere Batı Asya, Ortadoğu ve hatta Afrika için bir enstrüman olarak değerlendirmek-

vardır. Nitekim göçmen karşıtlığı rüzgârı sadece İyi Parti'nin yelkenlerini doldurmakta, Bolu Belediye Başkanı Tanju Özcan gibiler aracılığıyla CHP saflarında da faşizan bir ırkçılık gelişmektedir. Ümit Özdağ, Avrupa'daki ön faşist hareketlerin muadili bir partiyi ırkçılığa ve faşizme alan açan bu atmosfer içinde kurmuştur. Erdoğan ve Bahçeli'ye karşı muhalefeti düzen içi, parlamentarist ve kimlikçi bir perspektifle yürüten sosyalistler ve HDP, Millet İttifakı'ndaki müttefiklerinin göçmen karşıtlığına karşı yine kimlikçi bir tavırla karşı çıkmaktadır. Bu tavır sınıfsal çelişkilerin alabildiğine keskinleşmekte olduğu bir süreçte solu emekçi kitlelerden tecrit etmekte ve faşizan eğilimlerin düzen muhalefeti içinde etkinliğini arttırmasına neden

lerek hareket edilirse ve nihayet işçi sınıfının milleti sermayeyi tasfiye ederek kendi öncülüğünde yeniden kurma hedefi göz ardı edilirse etkin bir anti-faşist mücadele cephesi inşa etmek mümkün değildir. Faşizm kimlik mücadelesiyle değil sınıf savaşıyla yenilgiye uğratılabilir. Faşizmin iktidara ulaşmak için bir yöntem olarak kışkırttığı kardeş kavgası ancak sınıf kavgasıyla engellenebilir.

Bugün Türkiye göçmen ve sığınmacı sayısı bakımından nüfusuna göreli olarak dünya birincisidir. Bu göçmen nüfusun çoğunluğu, mülteci kamplarında insani yardımlarla yaşamını idame ettirmekten ziyade şehirlerde sanayi ve hizmet sektöründe işçilik yaparak yaşamaktadır. Göçmenler çocuk

tedir. Aynı zamanda bu nüfus göçmenleri sınırlarından uzak tutmak isteyen Avrupa Birliği'ne karşı güçlü bir koz işlevi görmektedir. Göçmen nüfus, gerek ucuz işgücü gerekse de yedek işsizler ordusunun unsurları olarak işçi sınıfı içinde aşağı doğru rekabeti körükleyerek sermayenin kârlılığını arttırmaktadır. Sermaye sınıfı ayrıca ekonomik kriz dolayısıyla artan sınıfsal çelişkileri göçmen karşıtlığı ile çarpıtma ve yozlaştırma olanağına da kavuşmaktadır. İşçi sınıfının nesnel çıkarları ise tam tersi bir noktadadır. Göçmen karşıtlığı rekabeti artırır, halkların kardeşliği ise sınıf içinde rekabetin yerine birliğin güçlenmesini getirir. Göçmenlerin yerli işçilerle başta çalışma hakkı olmak üzere eşit hak ve koşullara sahip olması bu anlamda

yine yerli-göçmen tüm işçi sınıfının ortak çıkarıdır. Devrimci İşçi Partisi, göçmen sorununa kimlikçi bir perspektiften, sınıf çelişkilerinden soyutlanmış bir insan hakları anlayışıyla yaklaşmaz. Göçmen karşıtlığını kırmanın başlıca yolu sınıf mücadelesini yükseltmektir. Göçmen ve yerli işçilerin kesitiği her alanda ortak mücadele ve örgütlenme deneyimleri hayata geçirilmelidir. Ancak bu mücadeleler içinde sınıfsal öfke ve tepki çarpık ve yozlaşmış biçimlerden arınarak dosdoğru sermaye düzenine ve istibdad rejimine yönelebilir.

Yerli ve göçmen işçilerin eşitliğinin en önemli ifadelerinden biri elbette ki vatandaşlıktır. 1917 Ekim Devrimi'nin kurduğu işçi devleti, mülk sahibi ve sömürücü olmayan her göçmeni vatandaşlığa kabul ederken sadece işçi sınıfının evrenselliğini ortaya koymaz. Kapitalist düzende emek arzı işçiler arasındaki rekabeti arttırırken, ücretlerin düşmesi ve işsizliğin artması sonucu doğurmaktadır. Çalışma hakkının dokunulmaz olduğu, iş güvencesinin sağlandığı sosyalist planlamada, kâr için değil ihtiyaç için üretim yapıldığından daha fazla işçi (yerli ya da göçmen) işlerin bölüşülmesi, iş saatlerinin kısalması, daha fazla üretim ve refah demektir. İçinde bulunduğumuz çağda göçmen sorununun gerçek ve nihai bir çözüme kavuşturulması ancak işçi sınıfı enternasyonalizmine dayanan bağımsız bir sınıf siyaseti temelinde ve işi iktidarıyla mümkün olacaktır."

Ulaşım zamları: Yok birbirimizden farkımız, mevzu zamsa hepimiz aynıyız

Asgari ücret, TÜİK'e göre bile açlık sınırının altındayken yaşamsal her ihtiyaca gelen zamların ardı arkası kesilmiyor. Zam yağmurunun sonuncusu toplu taşımada geldi. Önce İBB iki kez (23 Mart ve 4 Nisan tarihli toplantılarda) toplu taşımaya %50 oranında zam teklif etti ancak belediye meclisinde teklif reddedildi. İlerleyen haftalarda İstanbul'da milyonlarca insanın her gün kullanmak

zorunda olduğu ulaşım ücretlerine %40'lık zam konusunda belediye meclisindeki gruplar anlaşta ve oybirliğiyle bu oran kabul edildi. Henüz yılbaşında ulaşım %30 civarı zam yapılmışken, bu yeni zamlar krizin faturasını halkın sırtına yüklemek konusunda muhalefetin de farkı olmadığını bir kez daha gözler önüne serdi.

Sermayenin muhalefeti sermayenin iktidarına karşı

Tabii muhalefet sözcüleri her yapılan zam gibi ulaşım zamlarının da kaçınılmaz ve mecburi olduğunu iddia etti. Halkımız aşınadır, her kriz döneminde bu bahane tekrarlanır. Kapitalizmin her krizinde "Ama bu sefer farklı" diyen burjuva iktisatçıları gibi burjuvazinin politikacıları da her zam için "Krizin yükünü emekçilere yükledik" diyecek halleri yok, "Mecbur kaldık" derler. Akaryakıtta gelen zamlar, belediyenin kontrolünde olmayabilir ancak biliyoruz ki krizin faturasının zamlar ve vergilerle kime kesildiği politik bir tercihtir. Ücretsiz ve nitelikli ulaşım kamusal haktır. Milyonlarca emekçi ve öğrenci her gün toplu taşıma kullanmak zorundayken belediyeleri şirket, halkı ise müşteri gören sermaye mantığıyla düşünürseniz elbette zam yapmaktan gayri çözüm bulamazsınız.

Millet İttifakı'nın programı adı konulmamış bir IMF programıdır. Önerileri yerli ve uluslararası sermaye

yeye güven vermektan, faiz arttırmaktan, krizin yükünü emekçi halka yıkarak enflasyonu kontrol altına almaya çalışmaktan ibaret bir kemer sıkma politikası. Bugün elektrikten, benzine, yemeklik yağdan şekere kadar birçok temel ihtiyaca yapılan fahiş zamlar sadece yangına benzin döken bugünkü ekonomi politikalarının sonucu değil. Aynı zamanda ve daha önemli oranda on yıllardır ülkenin kaynaklarını özel sektöre peşkeş çeken, kamu kurumlarını kıyasıyla özelleştiren, devletin üretimdeki rolünü sıfırlayan, yağmada sınır tanımayan sermaye politikalarının da sonucudur ve bu sonuçta bugün Millet İttifakı'nın parçası olan Ali Babacan'ın da payı büyüktür. Ekonomide Babacan'ın yıllara methiyeler düzen, sermayeye güven vereceğiz diye dört dönen bir muhalefet elbette işlemediği defalarca kanıtlanan piyasa anarşisini karşınıza alamaz. Kamu mülkiyetine dayalı merkezi planlama öneremez. Öyle olunca da piyasanın yasaları ne emrederse eliniz kolunuz

bağlanır, zamlara sözde mecbur kalırsınız tabii.

Çözüm düzen muhalefetine değil sınıf siyasetinde

Emekçi halkımızın, en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamayan piyasa anarşisine tahammülü kalmamıştır. İşçinin çözümü işçi denetiminde kamulaştırma ve toplumun ihtiyaçlarına göre planlanacak bir ekonomi olacaktır. İktidarıyla muhalefetiyle, merkezi yönetimiyle, yerel yönetimiyle ülkeyi yönetenler, krizin bedelini emekçi halkın sırtına yüklemek konusunda farkı olmadığını berrak biçimde göstermiştir. İşçinin çözümünü uygulayacak olan da sermayenin halka karşı birleşen temsilcileri değil ancak bir işçi emekçi hükümeti olacaktır. Düzenin bizleri sermaye istibdadı ile sermaye muhalefeti arasında oy vererek siyaset yapmaya zorladığı yerde işçi sınıfının örgütlenerek ve birleşerek memleket siyasetine ağırlığını koyması hem acil hem zorunlu hem de tek gerçek çözümdür.

Ukrayna savaşında NATO'nun maskesi düştü:

İşçi sınıfı NATO'ya karşı taraf olmak zorundadır!

Ukrayna'daki savaşın ABD ve İngiliz emperyalizminin başını çektiği NATO'nun Rusya'ya karşı bir vekalet savaşı olduğunu başından beri söylüyoruz. Gelişmeler bunu tamamen doğrulamış bulunuyor. Ukrayna'yı Rusya ile savaşa sokan NATO, şimdi de Ukrayna'nın Rusya ile barışmasına müsaade etmiyor. Rusya ile Ukrayna arasında müzakereler sürerken Zelenski Ukrayna'nın NATO'ya girmeyeceğini taahhüt edeceğini açıklayarak önemli bir adım atmışken, Rusya Kiev etrafındaki askeri güçlerini

çekmişken, Nisan başında toplanan NATO Dışişleri Bakanları toplantısından sonra her şey tersine döndü.

İtiraf ettiler! Ukrayna'yı savaştıran NATO barışmasını da engelliyor!

Toplantıda nelerin döndüğünü Türkiye'nin Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu itiraf etti: "Ama NATO Dışişleri Bakanları Toplantısı'ndan sonra kanaat oluştu; bu savaşın devam etmesini isteyenler de var, NATO'ya bağlı ülkelerin içinde savaş devam etsin

arzusunda olanlar var. Savaş devam etsin, Rusya daha zayıflasın diye. Gerilesin diye. Putin değiştirilir diye." Artık bu savaşın bir NATO-Rusya savaşı olduğundan, Ukrayna'nın vekaleten savaştığına ve Zelenski'ye emperyalist efen-dileri tarafından barışma iradesinin bile tanınmadığından kuşku duyulabilir mi?

NATO'cu iktidar savaşın bedelini Türkiye'nin emekçi halkına ödetiyor

Tabii emperyalizmin Rusya'ya diz çöktürmeye yönelik kuşatma savaşının bedelini Ukrayna halkı ödüyor. Ama sadece Ukraynalılar mı? Savaşın ekonomik faturasını da yine işçi ve emekçiler ödüyor. Türkiye'de şimdiden artan enerji fiyatları, Ukrayna ve Rusya ile yapılan ticaretin aksaması sonucu oluşan gelir kaybı, enflasyon ve artan hayat pahalılığı ile emekçi halka fatura edilmiş durumda. Halk daha önce başını almış giden enflasyonla zaten başa çıkamıyordu,

şimdi bir de savaşın faturası geldi. İstibdad rejimi bu faturayı milliyetçi şovenist bir propaganda ile paketleyerek halka kabul ettirmek istiyor. Halka çektiği sıkıntıları unutturmaya, halkın damat Selçuk Bayraktar'ın Ukrayna'ya sattığı SİHA'larla övünmesini sağlamaya çalışıyor.

Arabuluculuk yok! NATO'nun verdiği rolü oynuyorlar!

Buna iktidarın dengeli bir dış politika izlediği ve başarılı bir arabuluculuk rolü oynadığına dair kandırmaca eşlik ediyor. Oysa AKP iktidarının izlediği politika NATO tarafından kendisine biçilmiş rolden ibaret. Her gün televizyonlarda gazetelerde bu hikayeleri anlatsalar da Rusya her şeyin farkında ve Türkiye ile Rusya arasındaki gerilim her geçen gün artıyor. Türkiye'nin NATO ile Rusya arasındaki açık bir savaşın cephe ülkesi olması ise çok daha büyük bir felaketin yaklaşması demek. Çünkü böyle bir çatışma nükleer savaşa dönüşebilir ve İncirlik'te ABD'nin nükleer

bombalarına ev sahipliği yapması Türkiye'yi bir nükleer hedef haline getirmektedir.

NATO'dan çık! NATO'yu yık!

Türkiye'nin NATO üyeliği emekçi halkın boynundaki ekonomik bir zincirdir. NATO'nun kurduğu kontrgerilla, işbirlikçi iktidarlara el ele Maraş'tan 1 Mayıs 77'ye katliamlara imza atmış, Gazi'de, Sivas'ta kan dökmeye ve kardeş kavgasını kışkırtmaya devam etmiştir. NATO işçi sınıfının ve emekçi halkın kanlısıdır. NATO, Amerikancı iktidarın ve muhalefetin ağır birliği ederek söylediğinin aksine bir güvenlik şemsiyesi değil, en büyük güvenlik sorunudur. Bu sebeplerle işçi sınıfı Ukrayna savaşında taraftır. NATO'nun ve vekillerinin yenilgisinden yanadır. Türkiye'nin NATO'dan çıkması ve NATO'nun yıkılması için mücadele barışa giden tek yoldur!

Amerika savaşın boylu boyunca içinde!

Savaşta taraflardan biri ötekini hedef haline gelmiş teçhizatını ya da personelini nasıl vurur? Rastgele bombalayarak değil elbette. Vurulması amaçlanan hedef konusunda keşif ya da istihbarat yoluyla elde edilen bilgi, hedefin coğrafi konumunun belirlenmesini sağlar. Günümüzün coğrafi bilgi sistemleri teknolojileri bu bilgileri gittikçe daha kesinlikle hale getirmiştir. Yani ateş

edildiğinde çoğunlukla hedeflenen teçhizatın ya da personelin yeri tam olarak biliniyordu.

Demek ki, savaş faaliyeti sadece ateş eden teçhizat ve birliklerden ibaret değildir. Keşif yapan ve istihbarat elde eden birlik ve teçhizat da savaşın parçasıdır. Savaş onlar olmadan başarılı biçimde yürütülemez. Yani bir hedef vurulurken istihbarat veya keşif ile bombalama işlevlerinin bir-

likte gerçekleşmesi gerekir ki başarılı bir askerî operasyon yürütülebilir.

Amerika'nın en önemli gazetesi New York Times, son günlerde Amerikan ordusunun verdiği istihbarat bilgileri sayesinde Ukrayna'nın Rusya'nın en az 12 generalini öldürdüğünü açıkladı! Bu yetmedi, aynı gazete aynı zamanda Rusya'nın Karadeniz'deki amiral gemisi Moskva'nın batırılmasının da Ame-

rikan istihbaratının verdiği bilgiler sayesinde olduğunu ortaya koydu.

Şimdi Amerikan siyasi ve askerî çevrelerinin tartıştığı şu: Böyle şeyler yapılsa da açıklanmaz! "Biden kapat ağzını!" diyor birçok uzman, emekli asker, eski büyükelçi. Nedir telaşları? Bu şu demektir: **ABD Rusya'ya karşı fiilen savaştıyor.** İstihbarat ve keşiften sağlanan bilgi olmadıkça savaşta başarı kazanılamaz. Bunla-

rı Ukrayna değil de Amerika yapıyorsa, demek ki ABD Ukrayna'da Rusya'ya karşı fiilen çarpışıyor. Hiç bomba atmasa da!

Yani, bu savaş Rusya ile Ukrayna arasında değil. Bu savaş Amerika ve NATO ile Rusya arasında! NATO savunucuları, uyanırsanız iyi olacak, rezil bir duruma doğru yuvarlanıyorsunuz.

İstibdad'ın yeni "Rabia"sı:

İsrail, BAE, Suud ve Mısır

Mısır'da Müslüman Kardeşler iktidarının ABD-İsrail-Suud eksenli bir darbe ile devrilmesinin ardından Erdoğan ünlü "rabia" (Arapça anlamıyla "dördüncü") işaretini piyasaya sürmüştü. Bu işaret, en başta Mısır'ın yeni diktatörü Sisi'ye, ayrıca Türkiye'deki darbe girişiminin arkasındaki ABD'ye, Fetullah'ın işbirlikçisi olduğu söylenen Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) ve Suud'a, yeri geldiğinde de İsrail'e "kafa tutan" bir simge oluverdi. Gerçek gazetesi olarak istibdad rejiminin (halkımızın değil!) bölgenin gerici rejimlerine, Siyonizme ve emperyalizme bu "kafa tutuşunun" yaldızını her fırsatta kazıdık. Erdoğan'ın bölgedeki bazı rejimlerle ihtilafını ciddiye almakla birlikte, emperyalizm ve Siyonizm ile ilişkisi konusunda asla hayale kapılmadık ve halkımızı uyardık. Son bir yılda iktisadî kriz, salt istibdadın ayakta kalmasına odaklı iktisat politikaları ve NATO'nun Ukrayna'da çıkarıldığı savaş gibi nedenlerle Erdoğan bizi çok bekletmeden haklı çıkardı. Artık dolar peşinde koşan istibdad için Rabia işaretinden eser kalmadı.

Onun yerini yeni bir "rabia" aldı: İsrail, BAE, Suud ve Mısır.

Erdoğan, bu şer dörtlüsü içinden, önce darbe sonrasında meydanlardan bolca sövdüğü BAE'nin kapısını çaldı. Bunu bir zamanlar "one minute" diyerek eleştirdiği İsrail izledi. Artık ilk iki kapı açılmıştı. Nisan ayının sonunda sıra üçüncü kapıya geldi. Erdoğan, İstanbul'daki konsolosluk binasında bir gazeteciyi testere ile parçalayan, Yemen halkına yıllarca kan kusturan, Suriye başta olmak üzere tüm meselelerde emperyalizm ve Siyonizmin çıkarları için milyarlarca dolar harcayan Suud ailesini ziyarete gitti.

"Ümmetin ve bölgenin lideri"ni bir vali karşılıyor!

İstibdad rejiminin BAE ve İsrail ile normalleşmesini bir zafer havasında haberleştirmek için kırk takla atan AKP medyası, bu sefer de çizgisini sürdürdü. Ancak iktidarın dolar arayışına endekslî dış politikası o kadar sefil ki, artık mızrak çuvala sığmıyor. Öncelikle Erdoğan'ın Suudî Arabistan'a davet edilmiş olduğu iddiası kuşkuyla. Suud kaynak-

larına göre ziyareti kendisi istedi. İkincisi, iktidarın eli o kadar zayıf ki, Erdoğan'ın ziyareti öncesinde Kaşıkçı davasını apar topar kapatıp, bu konudaki göstermelik yargılamasını çoktan bitirmiş Suudî Arabistan'a devretmek zorunda kaldı. Zira bu yapılmaz ise Suud görüşmek istemiyordu. Dahası, havalimanında Arabistan diplomatik usullerine aykırı bir biçimde kendisini bir vali (Mekke Emiri) karşıladı, giderken de bir vali tarafından uğurlandı. Ziyaretin şimdilik tam olarak amacına ulaşmamış olduğunun göstergesi ise, Erdoğan'ın bayram namazı çıkışında gazetecilere ziyareten bahsederken sadece Arabistan'dan gelecek turistlerden bahsetmesi oldu.

BAE ve İsrail ile olan normalleşmelerde halkımızı uyardığımız gibi, bugün de Suudî Arabistan ile normalleşmenin halkımızın çıkarına olmadığını söylüyoruz. Bu dört ülke, bölge halklarının emperyalizm ve Siyonizmin istek ve ihtiyaçları temelinde zapturapt altına alınmış olmasının, Irak, Suriye, Lübnan, Filistin, Libya ve Yemen'de devam eden siyasî çalkantıların ve yoksul-

luğun, işçi sınıfının tüm bölgede neredeyse en ufak bir hak kırıntısına dahi sahip olmamasının sorumlularıdır. İsrail çaldığı doğalgazın hortumunu Avrupa'ya uzatacağı toprak arıyor, diğerleri ise ellerindeki petrol paraları ile Türkiye'den ucuza varlık satın alma planları yapıyorlar.

Sıra Mısır'da

Önümüzdeki günlerde sırada Mısır var. Erdoğan Suudî Arabistan'dan dönüş yolunda "Mısır ile diyalog en üst seviyelere çıkabilir" diyerek bunun mesajını açıkça verdi. Zaten ülkeden ayrıldığı gün Mısırlı muhaliflerin Türkiye merkezli bir TV kanalının, merkezini

başka bir ülkeye taşıyacağını duyurması, bu alandaki yeni gelişmelerin de habercisi idi.

Halkın 128 milyar dolar birikimini yandaşlarına peşkeş çekerek halkımıza zilleti yaşatanlar, bugün Suud gibilerle yakınlaşarak halkımıza bir kazık daha atmaktalar. Oysa, bugün Türkler ve Kürtler dahil tüm bölge halklarının çıkarı bu rejimlerin devrilmesinde, emperyalizm ve Siyonizmin bölgeden kovulmasındadır. Birkaç yıl önce Erdoğan, Suudî Arabistan Kaşıkçı cinayetine ait dosyayı istediğinde "Bizi enayi zannediyorlar." demişti. Ancak anlaşıldı ki asıl Erdoğan halkımızı enayi zannediyor.

Düzenin masalarında çözüm yok! Çözüm bağımsız sosyalist odak!

AKP ve MHP'nin orduyla birlikte yürüttüğü yarı askeri nitelikteki keyfi ve baskıcı yönetim (istibdad rejimi) artık halka yaka silktiriyor. Ekonomik çöküntü ve artan hayat pahalılığı sonucu geniş kitlelerin giderek yoksullaşması bunun başlıca sebebi. Pek çok insan iktidar değişimi için gözünü 2023'te yapılacağı söylenen seçime dikmiş durumda. AKP ve MHP'nin anketlerde eriyen Cumhuriyet karşılarında, CHP ve İyi Parti'nin başını çektiği Millet İttifakı (Demokrat Parti ve Saadet Partisi de var) ve bunlara Gelecek ve Deva gibi AKP artığı partilerin eklenmesiyle oluşan "6'lı masa" yükselen bir odak olarak görülüyor.

Ancak bu odağın da halka güven vermesi mümkün değil. Mesele sadece Gelecek ve Deva gibi AKP artıkları değil... CHP dahi izlediği politikalarla AKP'nin gölgesinden çıkmıyor. Cumhurbaşkanı adaylığı için adı geçen İstanbul Belediye Başkanı Ekrem İmamoğlu'nun siyasal İslamcılara ve faşistlere mavi boncuk dağıtan tavırları, Karadeniz gezisinde yanına aldığı Nagehan Alçı, Akif Beki ve Ertuğrul Özkök gibi iktidar yalakalığı ile kötü ün salmış gazetecilerle birleşince CHP tabanında, hatta onun adaylığını açıkça destekleyen İyi Parti seçmenlerinde de hayal kırıklığı yarattı.

Bu kaçınıcı hayal kırıklığı?

Bu hayal kırıklığını anlamak zor. Çünkü yaşananlar ilk de değil sürpriz de. CHP uzun süredir ekonomi politikasında açıkça eski AKP'li Ali Babacan'ı işaret ediyor. CHP lideri Kılıçdaroğlu'nun adaylığı konuşulsa da onun da uzun süre AKP'li Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ü Millet İttifakı'nın ortak ada-

yı yapmak için ne kadar uğraştığı biliniyor. Tüm bunlara her fırsatta "devr-i sabık yaratmayacağız" diyerek AKP'li yıllarda halka karşı işlenmiş suçlardan hesap sormama yeminlerini de eklemeliyiz. 6'lı masanın ortak paydası olarak sunulan güçlendirilmiş parlamenter sistemin içeriği hâlâ belli değil. Geçiş sürecinin nasıl olacağı ise ısrarla muğlak bırakılıyor. Çünkü dertleri parlamenter sisteme geri dönüş bile değil. Emperyalizm ve sermaye tarafından, artık işlemediği herkesçe görülen düzenin bozuk çarklarını tamirle görevlendirilmiş bir yapı bu!

Yani Millet İttifakı ve 6'lı masa bas bas "ben bu kirli düzenin bir çarkıyım" diye bağırıyor. Aslında halk da bunu duymuyor değil. Ancak seçim sisteminin yüzde 50+1'lik matematiği, düzen partilerinden medet ummanın, onların arkasına dizilmenin ve "AKP ve MHP seçmenini de kazanmalıyız" gerekçesiyle her türlü ilkesizliğinin gerekçesi haline getiriliyor. Ekrem İmamoğlu'nun hâl ve tavırlarına içerleyen pek çokları yakında bu gerekçelerle yeniden ikna edilecekler. Daha önce defalarca olduğu gibi... İnsanların gerçek bir alternatif görmemesi de kötünün iyisi düşüncesine teslim olmasının bir nedeni. HDP ve TİP'in merkezinde durduğu soldaki ittifak bile bu düzen partilerinin çatı adayına şimdiden açık çek verirken (bu yüzden onlara iki buçukuncu ittifak diyoruz) başka türlü nasıl olsun?

Sınıf siyaseti: Oylardan önce insanları kazanmak!

Devrimci İşçi Partisi bu kısır döngüyü kırmak için farklı bir politika öneriyor. Oy toplamaktan önce

yüzde 50+1'den çok daha fazlasını ifade eden işçi ve emekçileri sınıf mücadelesinde ve sınıf siyasetinde birleşmeye çağırıyor. Bu, sağcılık yaparak AKP ve MHP seçmeninden oy kapma çabasından çok daha gerçekçi ve somuttur. AKP ve MHP seçmeni özellikle ekonomik durum yüzünden kendi oy verdikleri partilerden uzaklaşsa da karşılarında bu partilerin taklitlerini bulduklarında gerisin geriye dönebilir. Geçmişte bu hep oldu. Oysa sınıf mücadeleleri 2023'ü beklemeden, hangi partiye oy vermiş olursa olsun işçileri emekçileri bugün ve şimdi ekme kavgasında bir araya getiriyor. Düzenin siyasi acentelerinin aracılığı olmadan bu memleketin emekçi insanını buluşturan mücadelelerin artması sadece sandık sonuçlarının değil, ülkenin makus talihinin de kökten değişmesi demek. Düzen partilerinin şu ya da bu ittifakının dışında işçi sınıfının ve emekçi halkın siyasete ağırlığını koyması demek.

Devrimci İşçi Partisi düzen siyasetine karşı sınıf siyasetini savunuyor ve bu siyaseti düzen siyasetinin dışındaki sosyalist parti ve oluşumlarla birlikte yükseltme çağrısında bulunuyor. Devrimci İşçi Partisi diyor ki: Gelin bağımsız bir sosyalist odak kuralım, oydan önce insanları kazanalım! Cumhurbaşkanı'dan milletvekillerine, seçimlere işçi sınıfının ve emekçi halkın adayları ile gidelim! Düzeni değiştirecek gerçek alternatif, fabrikada, okulda, mahallede ve sandıkta hep birlikte inşa edelim!

Sungur Savran

Saatleri ayarlama cephesi

Sol 1990'lı yılları AB üyeliği hülyalarına dalarak geçirdi. 2000'li yıllarda bu hayaller bir bölüm solcuyu AKP'nin destekçiliğine kadar düşürdü. 2010 anayasa referandumuna verilen destek bunun doruğu oldu. 2010-2015 arası ise AKP'nin "petrol açılımı" peşinde harlandı. 2015'te ayaklar suya erdi. Devrimci İşçi Partisi'nin "Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!" şiarı solda bu kadar çok yankılanıyorsa, bunun bir hikmeti var demektir.

Hayal ve yanılsama güçlü olunca sol, toplumun verdiği sinyalleri de almayı beceremiyor. 1990'lı yıllarda yaşanan ağır krizleri (en önemlisi Susurluk'u) bir yana bırakalım. 2000'li yıllarda Tekel işçilerinin Sakarya seferinin, 2010'lu yıllarda ise Gezi'nin (2013), Kobani eylemlerinin (2014) ve "metal fırtına" olarak anılan büyük metal işçisi isyanının (2015) mücadele için ne büyük olanaklar yarattığını sol göremedi, daha doğrusu görmek istemedi. Hem Türk solunda hem de Kürt hareketinde düzen partilerinin düzenindeki çatlaklar politikanın tek biçimi haline gelmişti.

Sözle edilen bütün bu krizler ve mücadeleler kendi başlarına solun yükselişi için yetersizdi. Tekel işçileri çok güçlü bir mücadele verdi, yansımaları bugün bile gıda sektöründeki mücadelelerde görülüyor. Ama Sakarya çadırkenti son tahlilde bir artçı savaşıydı. Gezi, bütün Akdeniz'i saran bir devrim dalgasının küçük kardeşiydi, ama işçi sınıfını ve yoksul emekçileri (bir ölçüde Türk ve Kürt sollarının kendi kabahatiyle) yanına çekemedi, çekmek istemedi. Kobani, tek ayak üzerinde yürüyordu, Gezi ne kadar "Türk" kaldıysa, Kobani de o kadar "Kürt"tü. "Metal fırtına" sınıf mücadeleleri açısından muazzam bir atılımdı ama tek bir sektöre özgüydü.

2013-2014-2015'te yaşanan bu fırsatlar heba edilince Türkiye bir gericilik dönencesine girdi. 7 Haziran 2015 seçimleri, daha önceki atılımın kuğu şarkısı oldu. AKP'nin yenilgisinin doğurduğu fırsatlar "barışçı çıkış" hayalleriyle harlandı. 20 Temmuz 2015'te patlatılan bombanın sadece Suruç'a değil bütün Türkiye'ye atıldığı, 10 Ekim'de Ankara'da Gar katliamı ile anlaşıldı. 2016 başarısız darbe yılı, 2017 OHAL altında "atı alan Üsküdar'ı geçti" uğrağı, 2018 "adam kazandı" aşaması oldu. Bütün bu dönem boyunca kısmi ve mevzii mücadeleler yaşandı elbette. Ama son dönemin karanlığını yirtmadı bunlar.

2022 başka türlü açıldı. Ocak ve Şubat ayları boyunca metalden petrokimyaya, tekstilden gıdaya, perakendeden kargoya, belediyeden sağlığa birçok sektörde işçiler ve kamu çalışanları, yani bir bütün olarak proletarya yaygın bir mücadeleye girişti. Bu, tek atımlık bir mücadele değildi, tekrarlanacaktır. Zira ardında işçi sınıfını ve bütün emekçileri sarsan, emekçileri çok ağır bir hayat memmat sorunu ile karşı karşıya bırakan bir büyük ekonomik kriz var. 2021 sonuna kadar enflasyonu yüzde 19,99'da sabitleyen köyün yalancısı TÜİK bile artık yıllık tüketici enflasyonunun yüzde 70'e dayandığını itiraf ediyor. Bağımsız ölçüm yapan ENAG adlı kuruluşun ölçümü ise yüzde 150'nin üzerine çıkmış durumda. Hayat pahalılığı yakıyor kavuruyor. Çok ağır bir baskı mekanizması kurulmadıkça Ocak-Şubat aylarındaki yükseliş, bir kısa soluk almadan sonra yeniden bir atılım yapacaktır. Ve en önemlisi, bu genel bir harekettir, proletaryanın tamamının desteğini henüz alamasa bile onayını alıyor.

İstibdad cephesi işçi sınıfı ve emekçilerin öfkesinin hedefi haline geliyor. Ama "altılı masa"da Ali Babacan oturuyor, masanın tepesinde TÜSİAD'ın ruhu dolaşiyor. Proletaryanın toplumsal hareketinin sosyalistler dışında bir politik ifadesi olması bugünün Türkiye'sinde mümkün değildir. Sosyalist hareketin bir atak yapması için ortam bütünyle müsaittir.

Seçimlere sadece bir yıl kaldı. Gün küçük hesaplarla, kısmi kazanımlarla geçitirilecek gün değildir. Krize farklı bir çözüm önerisi temelinde berrak bir sınıf politikasının güdüleceği gündür. Sosyalist partiler sapasağlam bir ekonomik program temelinde, halkın acil sorunlarına ilişkin somut taleplerle, var olan siyasi çerçeveyi altüst edecek bir yönelişle, *sermayeden, emperyalizmden, devletten bütünüyle bağımsızlaşmış bir sosyalist odak* kurmak üzere bir araya gelmelidir.

Türkiye solu saat ayarını yapmak zorunda. Gecikmeden, bir an önce, bir sosyalist masa kurulmalı!

Yılmaz Tan

Kızıl Gezegen

Elon Musk ismini sanırız duymayan yoktur. Biz, en son Twitter'ı satın alarak gündeme oturan günümüzün bu gözde burjuvasının geçen sene The Sun gazetesine verdiği röportaja dikkatinizi çekmek istiyoruz. O röportajda Musk, dünyanın "büyük bir savaş, bir süper yanardağ veya göktaşı çarpması, ya da kendi kendini yok etmek gibi pek çok sorunla karşı karşıya kalma ihtimali" olduğunu belirttikten sonra, "olası bir Üçüncü Dünya Savaşı'ndan önce Mars gezegeninde *kendi kendine yeten* bir şehir kurmalıyız" demişti. Biliyorsunuz, Mars'a aynı zamanda Kızıl Gezegen de denir. Burjuvazi dünyayı neredeyse yok olmanın eşğine getirmiş, adamın derdi bir de Kızıl Gezegen Mars'ı sömürgeleştirmek!

Biraz abartılı gibi görünse de, bu alıntıya uluslararası burjuvazinin kapitalizmin büyük depresyonu karşısındaki çaresizliğini ve *kendini kurtarmayı* hedefleyen ruh halini iyi yansıttığı kanısında olduğumuz için yer verdik. Mars'a ve başka gezegenlere gidebilecek düzeyde bir teknolojinin geliştiği, emeğin ileri düzeyde toplumsallaştığı günümüz burjuva dünyasının özel mülkiyet ve ulus devlet ile olan çelişkisidir ki başta emperyalistler olmak üzere her ülkenin burjuvazisini önce kendini kurtarmaya sevk ediyor.

2008 küresel finans krizi, arkasından iklim krizi, arkasından salgın derken, Ukrayna'da ABD/NATO'nun Rusya'ya karşı yürüttüğü vekalet savaşının bir nükleer savaşa evrilmesi olasılığı her geçen gün artıyor. NATO Genel Sekreteri Stoltenberg'in geçtiğimiz günlerde "savaş aylar hatta yıllar sürebilir" ifadesi bu bakımdan insanlığın uçurumun eşğinde ciddi bir tehdit altında olduğunu ortaya koyuyor.

Hâlihazırda ABD/NATO emperyalizminin Rusya'ya açmış olduğu bu savaş iki cephede gerçekleşiyor. Bir yandan Ukrayna'ya yığınla askeri ve mali yardım yapılıyor. Yardım yapan ülkeler arasında tahmin edilebileceği gibi ABD başı çekiyor. Onu Polonya, İngiltere ve Almanya izliyor. Dünya Bankası (WB) ve Uluslararası Para Fonu (IMF) gibi emperyalizmin önde gelen kuruluşları da Ukrayna'ya savaş sırasında büyük maddi destek sağlayanlar arasında yer alıyor. Öbür cephede ise Rusya'ya yönelik ekonomik yaptırımlarla bu ülkeyi dünya ekonomisinden tecrit etme girişimi öne çıkıyor. Rusya'dan enerji ithalatının yasaklanmasının Avrupa ekonomilerine zarar verip vermeyeceğine ilişkin bir soru üzerine ABD Hazine Bakanı Yellen, amaçlarının, "başından beri ABD, Avrupa ve küresel ekonomiye yönelik zararı azaltmaya çalışırken Rusya'ya maksimum acıyı vermek" olduğunu ifade ediyor.

Biz bu yazıda özellikle şunu vurgulamak istiyoruz: Batı emperyalizminin, Rusya'ya yönelik yaptırımları ve böylece Rusya'yı dünya ekonomisinden dışlama girişimleri adeta bir bumerang etkisi gibi ters dönerek dünya ekonomisinin krizini daha da derinleştiriyor. Bir anlamda "ekonomik NATO" diye nitelenebilecek ve ilk planda Rusya'ya yönelik, ancak nihai hedefi Çin'i dize getirmek olan bu ekonomik savaş, başta Avrupa ekonomileri ve ABD olmak üzere, dünya ekonomisini hızla bir stagfasyona (enflasyon + durgunluk) doğru sürüklüyor. İMF Başkanı Georgieva, yaratacağı küresel ekonomik daralma ve enflasyon artışından yola çıkarak, Ukrayna'daki savaşı, "küresel ekonomide, özellikle de yoksul ülkelerde büyük bir dalga etkisi yaratacak güçlü bir deprem gibi" diye tanımlıyor. Özetle bu savaş dünya ekonomisinin daha az büyümesine, dünya ticaretinin daha fazla daralmasına, emekçilerin enflasyonla birlikte daha fazla yoksullaşmasına yol açıyor, ülkeler arasında ekonomik milliyetçiliği körüklüyor. Bu gelişmelerin Türkiye gibi -dövizden gıdaya, ham maddeden enerjiye- dışa bağımlı ülkelerde enflasyon üzerinden yoksullaşmayı ve dış borçları çok daha fazla artıracak açık. Asıl önemli nokta ise emperyalistlerin kendi başlattıkları ve uzattıkları bu savaşın maliyetini kimin ödeyeceği. Bu konuda, eğer mevcut güç dengelerini emekçi halklar değiştirmeyecekse, her bir ülkenin burjuvazisinin daha fazla kemer sıkacağını, bütçede sosyal harcamaları daha da kısacağını, silah sanayisine daha fazla pay ayıracağını ve hepsinden önemlisi emekçileri daha ağır çalışma koşullarına mahkûm edeceğini tahmin etmek için kâhin olmaya gerek yok.

Ekonomideki krizin ve savaşın faturasını biz ödemeyeceksek bu güç dengelerini değiştirmek zorundayız. Emekçiler olarak hayat pahalılığına ve ağır çalışma koşullarına karşı, daha özgür ve refah dolu bir dünya için hem burjuvaziye hem de emperyalizme karşı mücadele etmek üzere burjuvazi ve devletinden bağımsız bir işçi-emekçi hükümeti kurmak önümüzdeki en acil görev. İleride elbette başka gezegenlere de yerleşeceğiz. Ama önce bu dünyayı Elon Musk gibi "gemisini kurtaran kaptan" burjuvalardan temizleyeceğiz, önce bu dünyayı "Kızıl Gezegen" yapacağız.

Çorum Katliamı'nın 42.yılında katliamlara karşı örgütlü mücadeleye

12 Eylül darbesinin ön hazırlığı sayılan katliam olan Çorum katliamının bu yıl 42. yıldönümünü yaşıyoruz. 28 Mayıs'ta başlayarak 4 Temmuz'da doruk noktasına ulaşan katliamda 57 kişi faşistler ve kontrgerilla güçleri tarafından katledildi. Devletin gözetimi altında gerçekleştirilen bu katliam, daha sonra 12 Eylül darbesinin ana sebeplerinden biri olarak kullanıldı.

Çorum katliamı, Alevi halka karşı yapılan en kanlı saldırılardan biri olmasının yanında, 12 Eylül darbesine hazırlık olması açısından Alevilerle beraber Türkiye işçi sınıfını hedef almış en kanlı saldırılardan biri olarak değerlendirilmelidir.

Çorum katliamına uzanan dönemde işçi sınıfının durumu

1980 yılında, 12 Eylül darbesiyle kesilene kadar Türkiye'de 220 grev yaşandı. Bu grevlerin yanında Tarih gibi Türkiye işçi sınıfının tarihindeki önemli bir direniş Çorum katliamının hemen öncesinde yaşandı. Tarih'in yanında küçük bir taşra kentinde yaşanan önemli bir mücadele deneyimi olan Yeni Çeltik'teki madende yaşanıyor. Bunların yanında Türkiye siyasetinin geri planda belirleyicisi olan metal işçileri de Nisan 1980'de MESS patronlarıyla önemli bir mücadeleye başlamışlardı. Türk Metal'in satış sözleşmesinin karşısında grev kararına devam eden Maden İş Sendikası 30 bin işçiyle Eylül 1980'e kadar greve devam etti.

Çorum katliamında hazırlanan senaryo

İşçi sınıfının mücadelesinin Türkiye burjuvazisinin yönetim sorununu da ortaya çıkarmasıyla beraber 12 Eylül'e giden yolda senaryo hazırlanmaya başlanmıştı. 27 Mayıs'ta MHP'li Gün Sazak'ın öldürülmesinin ardından faşistler ülkenin dört bir yanında provokasyona giriştiler. Ancak en önemli provokasyon Çorum'da yaşandı. Gün Sazak'ın öldürülmesi Çorum'da başlayan provokasyona

Çorum katliamından bugüne uzanan kollar

Çorum katliamında MHP'li faşistlerin yanında kontrgerilla güçleri de yer alıyordu. Bu iki halk düşmanı gücün örgütleyicisi ve finansmanı olan Amerikan emperyalizminin örgütü CIA da Çorum katliamında bizzat yer aldı. CIA ajanı Robert Alexander Peck, Çorum katliamı öncesinde MHP'nin yanı sıra Çorum valisini ve belediye başkanını da ziyaret etmişti. Çorum katliamının öncesine yapılan bu ziyaretler, CIA'nın Çorum katliamının fikir babası olmasının yanında bizzat örgütleyicisi olduğunu da gösteriyor.

Alevilere yönelik bir katliam için Çorum'da vali olarak görevlendirilen Rafet Üçelli ve emniyet müdürü Nail Bozkurt da katliam sırasında faşistler için gerekli kolaylaştırmayı sağladılar. Silahlı faşist grupların Alevi mahallelerine yöneldiği sırada polis telsizlerinden olayın "toplumsal bir muhalefet olayı" olarak değerlendirildiği söylenerek müdahale edilmemesi söylendi.

28 Mayıs'ta yukarıda anlattığımız şekilde başlayan Çorum katliamı 4 Temmuz'a kadar süreklilik içinde devam etti. 4 Temmuz'da zirve noktasına varan katliamda 57 kişi hayatını kaybederken, 300 insan da yaralandı.

Katliamlara karşı örgütlü mücadeleye

Çorum katliamı Temmuz ayında sona erdikten iki buçuk ay sonra 12 Eylül darbesi gerçekleşti. Çorum katliamı darbenin ana sebeplerinden biri olarak gösterildi. Darbe yönetimi tarafından göstermelik olarak dahi Çorum katliamıyla alakalı herhangi bir adım atılmazken devam eden bütün grevler yasaklandı, işçi sınıfının ve sosyalistlerin bütün örgütleri dağıtıldı. Yüzbinlerce insan gözaltına alındı. On binlerce insan hapsedildi ve öldürüldü.

Alevi halkı 1980 yılında olduğu gibi bugün de nefsi müdafaa içinde yaşıyor. Mezhepçi ve ırkçı katliamlar hâlâ güncel bir tehdit. Bugün "Kahrolsun ırkçılık ve mezhepçilik!" diyerek hangi mezhepten ve milletten olduğuna bakmaksızın birleşen işçi sınıfının öncülüğünde emperyalizme ve kapitalizme karşı bir mücadele ancak Çorum katliamının hesabını sorabilir ve bu katliamların yeniden yaşanmasının önüne geçebilir.

Deniz Gezmiş'lerin idamına işçi sınıfı bakışı

6 Mayıs 2022, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan adlı üç genç devrimcinin 12 Mart yarı-askerî rejimi tarafından idam edilmesinin 50. yıldönümü idi. İşçi sınıfının ve emekçi halkın tek tutarlı temsilcisi olabilecek olan sosyalist hareket, 6 Mayıs günü çeşitli biçimlerde andı bu olayı. İşçi sınıfı için sosyalizm ekmek gibidir, su gibidir. Sınıfın toptan kurtuluşu ancak sosyalizmde mümkün olacaktır. O zaman sosyalist hareket Deniz Gezmiş ve yoldaşlarını böylesine önemseyerek anıyorsa, işçi kardeşimizin de durup bu olayın anlamını düşünmesi gerekir. Çünkü gelecek ancak geçmişin iyi kavranması sayesinde kurulabilir.

İşçi sınıfının sınıflaşmaya başladığı yer sendika, grev, direniştir. Ama kurtuluşuna giden yol bütün patron partilerinin karşısında işçi sınıfının çıkarlarını bağımsız olarak savunacak ve kapitalist düzenle barışmayacak bir partidir. Yani devrimci bir parti. İşçi sınıfının kurtuluşu devrimciliği gerektiriyorsa, Deniz'lerin de hiç tartışmasız devrimci olması işçi sınıfı açısından onlara bir ilk pencerenin açılması demektir. Eğer kapitalist düzenin sahipleri, büyükbaşları, yarı-askerî, yarı-sivil bir rejimde bu devrimcileri katlettiyse bunun devrim karşıtlığı olduğu açıktır. Ama devrimci bir işçi partisi dedik. Deniz'ler işçilerin, emekçilerin kurtuluşu için böyle bir parti içinde mi çalışmaktaydı?

Bu söylenemez. Evet, Deniz'ler (ve o dönemde onlara paralel olarak başka örgütlerde mücadele eden diğerleri, Mahir Çayan ve arkadaşları, İbrahim Kaypakkaya ve arkadaşları) düzeni işçi ve köylülerin kurtuluşu için değiştirmeye girişmişti. Ama içinde buldukları koşullarda bunun henüz işçileri örgütlemekten silahlı bir mücadele ile yapılabileceğini düşünüyorlardı. Peki, bunun işçi sınıfının tarihi mücadelesiyle ilgisi var mıydı?

Sınıf mücadelelerinin ürünü bir devrimcilik

Evet vardı. 1960'lı yıllarda Türkiye işçi sınıfı dev mücadeleleriyle toplumun ve politikanın gelişmesine muazzam bir damga vurmuştu. 1961'den itibaren grevli sendika hakkı uğruna başlayan bu mücadele zamanla çok sayıda fabrikada işgali grevleri dönüşmüş, 1965'te kurulan Türkiye İşçi Partisi (TİP) parlamentoya girmiş, 1967'de kurulan sınıf mücadelecisi sendikacılığı temsil eden DİSK ile birlikte mücadele kanalları daha da açılmış, sonunda 15-16 Haziran 1970'te İstanbul ve Kocaeli'nin sanayi bölgelerindeki işçiler iki günlük bir ayaklanmaya

başvurmuştur. Bu olay Türkiye'nin işçi devrimleri çağına girdiğinin de müjdesi olmuştur.

Öğrenci gençlik işte bu baş dönürücü gelişmelerin etkisiyle solcu, devrimci, sosyalist olmuştur. Deniz'lerin ve diğerlerinin aklı hep

sağlanacağı görüşündeydi. Bu yüzden "cuntacı" olarak niteleniyordu. Buna gösterdikleri gerekçe de işçi sınıfının Türkiye'de bir ağırlığı olamayacağıydı.

Deniz'ler ve diğer devrimci gençlik önderleri, iki yolun da kapalı olduğunu kavradılar. Çeşitli hâkim sınıf unsurlarından kurtuluş beklemenin yanlış olduğunu, işçi sınıfının bağımsız olarak hareket etmesinin gerekli olduğunu anladılar. 15-16 Haziran'daki büyük işçi ayaklanması onlara harekete geçmenin zamanının geldiğini düşündürdü. Türkiye sosyalist hareketinde devrimci bir önderlik bulamayınca dışarı baktılar. Küba'da Castro ve Che Guevara örneğini, Çin'de Mao örneğini başarılı örnekler olarak benimsediler. Ve daha sınıfı kazanmadan silahlı mücadeleye giriştiler. Yani **yaptıklarının özü doğru idi, ama yöntemi yanlışti**. Sınıfın bağımsızlığını sağlamak gerekiyordu ama bunu "öncü savaş" ile yapmak mümkün değildi. Büyük bir kahramanlık gösterdiler. Düzenden af dilemeden

gözü pek biçimde ölümün üzerine yürüdüler. Kendisi anayasayı ayaklar altına almış ve zorla değiştirmiş olan bir yarı-askerî rejim, onları anayasayı zorla değiştirme gerekçesiyle astı.

Manifesto

İdam sehpasında Deniz gür sesiyle şöyle haykırdı: "Yaşasın tam bağımsız Türkiye!"

Yaşasın Marksizmin Leninizmin yüce ideolojisi! Yaşasın Türk ve Kürt halklarının devrimci bağımsızlık mücadelesi! Yaşasın işçiler, köylüler! Kahrolsun emperyalizm!" İşçiler ve köylüler bu devrimci manifestoya kulak vermelidir.

Bugün doğru yöntem elbette işçi sınıfının her mücadelesinde yanında bulunarak, tarihin derslerini süzüp sınıf için doğru politikaları belirleyerek, genç işçileri bu doğrultuda eğiterek, öğrenerek ve öğreterek devrimci bir sınıf partisini sabırla, sebatla, kararlılıkla örgütlemektir. Ama bu çabada, dün devrimci atılımı, Deniz'lerin, Mahir'lerin, İbrahim'lerin büyük atılımı ve kahramanlığı bütün işçilere ve onların partisine ilham kaynağı olacaktır.

Yukarıdaki resim, ressam Haydar Özay'ın 6 Mayıs'ın 50. yıldönümünü anmak üzere yaptığı "Ölümsüzlüğün 50. yılında Deniz, Yusuf, Hüseyin Resimleri" başlığıyla yapmış olduğu bir dizi tablodan biridir. Özay'a tabloyu, yayınlanması için Gerçek gazetesine vermiş olması dolayısıyla teşekkür-

işçi sınıfında ve yoksul köylü kitlelerindedir. Başta hemen hepsi TİP'e girerek işçi ve köylüler arasında çalışmıştır. Zaten önemli bir bölümü köyde yoksul ailelerde yetişmiş gençlerdir. Yusuf ve Hüseyin böyledir. Deniz ise çok alçakgönüllü bir öğretmen ailesinde büyümüştür. Deniz başka kentte hapiste olduğunda aile bazen onu ziyaret edecek para bulamıyordu. Bu emekçi aile gençleri, zaman içinde bir çıkmazla karşılaştı.

Kapitalizm emekçileri eziyordu. Emperyalizm ise Türkiye'yi hem ekonomik olarak hem de NATO ve benzeri kurumlarla askerî ve politik olarak hâkimiyeti altına almıştı. İşçinin köylünün yoksulun durumunun düzelmesi için emperyalizmin ve işbirlikçilerinin (büyük patronlar, ağalar vb.) hâkimiyetine son verilmesi gerekiyordu. Bunu yapmak ise büyük halk kitlelerinin ayağa kalkmasıyla gerçekleşecek devrimci bir dönüşüm gerektiriyordu.

Tıkanıklık

Oysa var olan iki sosyalist akım devrimci mücadelenin önünü tıkıyordu. TİP tamamen düzenin içinde, küçük reformlarla ve parlamenter çalışmayla yetinmek istiyor, her büyük kitle ve sokak mücadelesine "faşizm gelir" korkusuyla engel olmaya çalışıyordu. İkinci bir akım vardı, buna Millî Demokratik Devrim (MDD) hareketi deniyordu. Bu da devrimden söz etmesine rağmen değişimin esas olarak ordu içindeki "ilerici" bir kanada destek vererek

Levent Dölek

Şükürsüzlük

Erdoğan bir konuşmasında hayat pahalılığından şikâyet eden halkı "şükürsüz" olmakla suçladı. "Halbuki önce elimizdekilere şükredeceğiz sonra daha iyisi, daha güzeli için çalışacağız, mücadele edeceğiz" diye devam etti. Sadece evine ekmek götürülebilmek için açlık sınırının altındaki ücretlerle alın teri döken milyonlarca işçiye "isyan etme şükret" diyor. İsyen edersen Allah'a isyan etmiş olursun demeye getiriyor. Lafin gelişi söylenmiş cümleler değil bunlar. Zira Erdoğan'ın bu sözleri bir hafta sonra Diyanet İşleri tarafından Cuma hutbesi haline getiriliyor ve her camide okutuluyor. Tam bir din istismarı örneği!

İşçi ve emekçi hayat pahalılığına karşı isyan ederse neden Allah'a isyan etmiş olsun... Hayat pahalılığına sebep olan politikardan kim sorumluydu ona isyan eder. Peki siyasetin en yetkili makamlarında oturanlar, yaptıklarının sorumluluğuna Allah'ı ortak etmeye çalıştığında buna ne demeli? İtikadi olarak bunun hükümünü biz bilmeyiz; kendimizi ahkâm kesecek konumda da görmüyoruz. Ama işçi ve emekçiler bu duruma nasıl bakıyorlar, bunu aktarabiliriz.

Türkiye'nin dört bir yanında işçiler mücadele ediyor. Bu mücadelelerde işçilerin en çok öfkelenildiği konu patronların "size ben ekmek veriyorum" havalarına girip işçileri nankörlükle suçlamalarıdır. Bu memleketin işçisi böylelerine "rızkı veren Allah'tır" diye cevap verir. Grevlerde, direnişlerde işçilerin bu inançla attığı bir sloganı da sıkça duyarız: "Açlıktan ölmeyiz, biz bu yoldan dönmeyiz!" Bu tavırdaki insanlar için "şükürsüz" diyebilir miyiz? İşçiler karın tokluğuna gece gündüz demeden, pandemide evde kalamadan, sağlıklarından olarak, aile huzurlarını kaybederek çalışırlar ve patronların kasalarını milyarlarla doldururlar. Kimdir nankör?

Bu ülkenin işçisi emekçisi bu sorunun cevabını biliyor ve görüyor. Hatta sarayda oturup bu sözleri söyleme cüreti gösteren kişinin kibrini ve aslında nankörlüğün kendisine yapıldığını ima ettiğini de fark ediyor. Ve saraylardan bakıp tebaası olarak gördüğü halkın şükredip boyun eğeceğini zannedenlerin umduklarının aksine her işçi mücadelesinde, her hak arayışta kula kulluğu reddetmek düşüncesi büyüyor. Emekçi halkımız emin olun ki itikadına bağlı olarak şükrediyor. Ama sana değil! Asla nankör değil! Ama kula kul da değil!

Bu iktidarın icraatlarına şükredecekler yok mu? Var elbette... Mesela Merkez Bankasından yüzde 14 faizle para alıp yüzde 25'le geri devlete borç veren bankalar! 285 dolara işçi sömürerek ihracat ve kâr rekoru kıran sanayiciler! Garantili ihalelerden milyarlar götüren beşli altılı yedili oligarklar ve çeteler! İstibdadın yargıyı kendine bağlamasıyla Mavi Marmara katliamını tek kalemde aklayan İsrail! Cemal Kaşıkçı'yı konsoloslukta öldürüp asit kuyusuna attıktan sonra üstünü ücreti mukabilinde "bağımsız" Türk yargısına kapattıran Suud veliahtı! Türkiye'yi sığınmacılar için toplama kampına dönüştürerek, evlerini başına yıktıkları esmer derili halkları sınırlarından uzak tutabilen Avrupa emperyalistleri! Dolarla koca ülkeyi teslim alan Amerikan emperyalizmi! Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı bunların arasında yok ve olmayacak! İktidara oy vermiş olsa da hatta AKP'ye ya da MHP'ye üye bile olsa bu memleketin insanı bu zilleti kabul etmeyecek.

Bazı solcular bu toprakların insanındaki "şükür" ve "tevekkül" inançlarını mücadele etmeye engel olarak görürler. Halbuki biz mücadele içinde tam tersine çokça şahit olduk. Din istismarını her daim kullanışlı bir araç olarak kullanan düzen siyasetini acı bir sürpriz bekliyor. Türkiye işçi sınıfının laikliği benimsemiş olduğu için mücadele etmediğini zanneden memleketim solcusunu ise tatlı bir sürpriz. Çünkü sınıf mücadelesi yükseldikçe, din istismarı silahını sermayenin, para babalarının ve despotların elinden almakta bir araç olarak laikliğin işçi sınıfı için ne kadar önemli bir ilke ve kazanım olduğunu işçiler daha iyi kavrayacak. Din istismarından vazgeçemeyen sermaye tarafından ilk elde feda edilen laiklik ilkesi sınıfsal çıkarları laiklikten yana olan işçi sınıfında en sağlam zeminini bulacak.

Dünya kazan, 1 Mayıs kepçe!

1 Mayıs, iki yıllık Korona kesintisinin ardından tüm haşmeti ve coşkusuyla tüm dünyada alanlara döndü. Birbirinden siyasi, ekonomik ve coğrafi olarak çok farklı ülkelerde işçi sınıfı, millet, ırk, din farkı gözetmeksizin ekmek ve hürriyetin başlıca savaşçısı olduğunu gösterdi.

Başlıca emperyalist ülkelerden Fransa'da tüm ülke genelinde iki yüz binin, başkent Paris'te ise seksen binin üzerinde emekçi alanları doldurdu. Daha bir hafta öncesinde faşizmin adayı Marine Le Pen'i yenerek ikinci kez cumhurbaşkanı seçilen "zenginlerin cumhurbaşkanı" Emmanuel Macron'un emeklilik yaşını yükseltme planları ve hayat pahalılığı, eylemlerin başlıca gündemini oluşturdu. Fransa'nın emekçi halkı, adeta Macron'a ikinci kez oturduğu makamında nefes aldırılmayacağına eminli gibiydi. Macron hükümeti ise Fransız halkına polis copu ve biber gazını layık gördü!

Tüm dış baskılara ve içerideki bürokratik bozulmalara rağmen emperyalizme hâlâ direnmekte olan işçi devleti Küba'da gösterilere beş buçuk milyon kişi katıldı. ABD'nin hâlâ uygulamakta olduğu ekonomik ambargodan dolayı adada yakıt sıkıntısı yaşandığı düşünülürse, bu devasa gösteriye adanın en ücra köşelerinden katılımın önemi daha iyi anlaşılır.

Gösteriye özellikle genç kesimlerin devrimci sloganları ve uluslararası anti-emperyalist örgütlerin "geleceği inşa edelim, ambargoyu kıralım" dövizleri damga vurdu.

Emperyalizmin gadrine en çok uğrayan ülkelerden Sri Lanka'da ise katılım devlet baskısına rağmen milyonları buldu. Aylardan beri bir yandan elektrik kesintileri

ve artan fiyatlar gibi zorluklarla pençelesen, bir yandan da kitlesel grevlerle mücadeleye atılan Sri Lanka'nın emekçi halkı, başlıca muhalefet partilerinin ve sendikaların çağrısıyla tüm ülke genelinde eylemler yaptı. Eylemlere "Hükümet istifa!" çağrılarını, IMF karşıtı sloganlar ve ekonomik talepler hakimdi.

Emperyalizmin boyunduruğu altındaki bir diğer coğrafya olan Arjantin'de de 1 Mayıs gösterileri kitlesel IMF karşıtı eylemlerin ardından geldi. Yüzbinlerce işçinin, emekçinin, piquetero'nun (işsiz işçiler hareketi) ve sol partilerin kitlelerinin doldurduğu meydanlar, patron karşıtı ve anti-emperyalist slogan-

larla yankılandı.

Bu kadar farklı ülkelerde devasa katılımlar, tüm dünyada işçi sınıfının kıpırdanmakta olduğunu, pandemiden yoksulluğa küresel sorunlara ortak çözümler aradığını gösteriyor. İhtiyacı olan şey ise gerek tek tek ülkelerde, gerek

dünya genelinde onu zafere taşıyacak devrimci önderlikler. Bir yandan emperyalist savaşların ve faşizmin, öte yandan işçi sınıfının ve ezilenlerin hareketlerinin yükselişte olduğu şu dönemde, devrimcilere tüm dünyada çok büyük görevler düşüyor.

Avrupa

Le Pen muharebeyi kaybetti, savaşı kazanmak için işçiler "ayrı gayrı yok" demeli

Fransa'da cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ikinci turu 24 Nisan tarihinde gerçekleşti. İkinci turda, eski Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron ile faşist RN (Rassemblement National, Ulusal Derleniş) partisinin lideri Marine Le Pen yarıştı. Cumhurbaşkanı Macron, iktidarda olduğu beş yıl boyunca adeta işçiden ve garibandan

çalıp patronlara vererek, emekçi halkın büyük bir kısmının nefretini kazanmıştı. Faşist Marine Le Pen ise, özellikle Fransız işçilere seslenip, işsizlik ve geçim zorluğu sebebiyle oluşan öfkelerini Müslüman ve göçmen emekçilere karşı kışkırtarak önemli bir destek edinmişti. Böylece seçimlerde trajikomik bir tablo ortaya çıktı. İşçi

düşmanı Macron "ben Le Pen gibi faşist değilim" diye oy toplamaya çalışırken, faşist Le Pen "ben Macron gibi işçilere saldırmadım" diyerek oy istiyordu. Yani Le Pen'in en güçlü kozu Macron olmamak, Macron'un en güçlü kozu ise Le Pen olmamaktı!

Aslında seçimin kaderini belirleyen, ilk turda üçüncü sırada kalıp, kıl payı ikinci tura ulaşamayan solcu aday Jean-Luc Mélenchon'a oy veren kitlelerin tavrı oldu. İlk turda oyların yaklaşık yüzde 22'sini alan Mélenchon, özellikle Müslüman ve göçmen kitlenin yaşadığı yoksul Seine-Saint-Denis bölgesi ve Guadeloupe, Martinique ve Guyana gibi Fransız sömürgelerinde yüzde 50-60 arası oy oranlarına ulaşmıştı. İkinci tura kalamadığı belli olunca, Mélenchon kendisine oy veren kitleye Macron'a oy verme çağrısı yapmadı ama "Le Pen'e tek bir oy çıkmayacak" diyerek,

faşist adayın seçilmesini fiilen engellemiş oldu. Yani bir anlamda, yüzünü sola dönmüş olan emekçi ve ezilen kitlelerin, Le Pen'in iktidara gelmesine engel olmak için istemeye istemeye verdikleri oylar, Macron'a iktidarı getirdi.

Le Pen'in seçimleri kaybetmiş olması ne Fransa'daki ne diğer ülkelerdeki emekçilerde rahatlama yol açmalı. 2017'de, yani bir önceki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Macron ile Le Pen karşı karşıya geldiğinde, hem biz Gerçek gazetesi sayfalarında uyarıydık hem de Fransa'daki kardeş grubumuz ROR (Proleter Devrimci Yeniden Doğuş) Fransız işçilerine her fırsatta hatırlatmıştı. Macron gibi işçi düşmanlarına, patron uşaklarına oy vererek faşizm tehdidinden kurtulduğunu sanan kendini aldatır dedik. Macron'un iktidarda geçireceği beş yıl, faşizmin bir kat daha güçlenerek karşımıza çıkması anlamına gelir dedik. 2017'deki öngörü-

müz 2022'de doğrulandı. 2017'de ikinci turda oyların yüzde 33'ünü alan Le Pen, 2022'de yüzde 42'ye ulaştı. 10 milyon olan oyunu, 13,5 milyona çıkardı. Macron ile geçen beş yıl, 3,5 milyon Fransız'ın daha, henüz sokakta değilse de sandıkta faşizmi desteklemesi sonucunu verdi. 2022 ile 2027 seçimleri arasında aynı sürecin tekrarlanması demek, Fransa'da beş sene sonra faşizm ile randevu demektir. Bu açmazdan çıkmak, bu oyunu bozmak için Fransız işçisinin önünde tek bir seçenek var. Ayı ayrı demeden, sendikalardan devrimci partilere kadar tüm işçi örgütleri bir cephede yan yana gelmeli. İşçiler, faşist teröre karşı fabrikalarını, mahallelerini ve örgütlerini gereken her aracı kullanarak korumaya hazırlanmalı. Fransız işçi sınıfı, göçmen ve Müslüman kardeşleriyle kol kola girerek faşizmi ancak böyle tepeleyebilir.

Asya

Sri Lanka'da dev kriz

Hint altkıtası olarak bilinen bölgede, Hindistan'ın güneyinde bir ada ülkesi (nüfusu 22 milyon) olan Sri Lanka (eskiden Seylan olarak biliniyordu), 1948'de İngiliz sömürgeciliğinden kurtulup bağımsızlığını kazandıktan bu yana yaşadığı en büyük ekonomik kriz içinde kıvrılıyor. Ülkenin dış borcu 50 milyar doların üzerinde ve döviz rezervleri tükenmiş olduğu için ülke dışından ithalat çok yavaşlamış durumda. Bu nedenle arz kıtlığı yüzünden gıda ve ilaç fiyatları en az yüzde 30 artmış bulunuyor. Zaten yoksul olan halk bu hızlı fiyat artışları karşısında açlık tehlikesiyle karşı karşıya.

Ayrıca, döviz yokluğu ve dünya çapında enerji fiyatlarının hızla artması dolayısıyla birincil enerji kaynakları (petrol, doğal gaz vb.)

ancak çok sınırlı miktarda ithal edilebildiğinden elektrik üretimi çok sınırlı. Bu yüzden elektrik günün çok büyük bölümünde kesiliyor. Kısacası, halk her bakımdan sefalet koşullarıyla karşı karşıya.

Sri Lanka hükümeti bir süre direndikten sonra temerrüt (iflas) ilan etti. Bunun sonucu muhtemelen IMF ile pazarlıklar içinde ağır bir kemer sıkma programının uygulanması dolayısıyla halk için koşulların daha da kötüleşmesi olacak.

Genel grev

Nisan ayının son günlerinde hem özel sektör işçileri hem kamu çalışanları düzenlenen genel greve yüksek oranda katıldı. Halk zaten bir aydır çok çeşitli eylemlerle hükümetin istifasını talep ediyordu. 1 Mayıs gösterileri de yüksek kitlesel

katılımla yapıldı. Nihayet 6 Mayıs Cuma günü daha da başarılı bir genel grev düzenlendi. Ülkede hayat tamamen durdu.

Bunun üzerine Cumhurbaşkanı Gotabaya Rajapaksa olağanüstü hâl ilan etti. Rajapaksa bir aydır devam eden eylemlerde ileri sürülen talepler karşısında bir süre önce kitleleri oyalamak amacıyla hükümette kapsamlı değişikliklere gitmiş, akrabalarının bir bölümünü görevden almış, ama kardeşi Mahinda Rajapaksa'yı başbakanlık görevinde tutmuştu. Oysa halkın hükümetin istifası talebi güçlenerek sürüyor.

OHAL ilanı, çok tehlikeli bir dönemin açılması demek. Zira Rajapaksa kardeşler düpedüz katil bir yönetimin başında. Sri Lanka 2000'li yıllarda azınlık ulus Ta-

millerin gerilla hareketini (Tamil Kaplanları) binlerce sivili soğukkanlı biçimde katlederek bastırmıştı. O zaman şimdikininki tersine Mahinda Rajapaksa Cumhurbaşkanı, Gotabaya ise esas katliamı örgütleyen işçi meşgul Savunma Bakanı konumundaydı. Bu katliam Türkiye'de de Kürt sorununa uygu-

lanması söz konusu olup olmayacağı tartışılan "Sri Lanka çözümü" olarak bilinmekteydi.

Tamil halkını kesen Rajapaksa kardeşlerin şimdi OHAL koşullarında Sri Lanka'nın işçi ve emekçilerine ne ölçüde şiddet uygulayacağını dikkatle izlemek gerekiyor.

Devrimci İşçi Partisi dipten gelen dalgayı 1 Mayıs'ta İstanbul ve İzmir'de meydanlara taşıdı!

Son iki yıldır pandemi bahane edilerek yasaklanan, baskılar ve salgın koşulları dolayısıyla kitlesel şekilde kutlanamayan 1 Mayıs bu yıl pek çok şehirde coşkuyla kutlandı. Devrimci İşçi Partisi işçi sınıfının ve emekçi halkın taleplerini yükselttiği, sloganların eksik olmadığı, coşkulu kortejleriyle İstanbul ve İzmir'de 1 Mayıs alanlarında yerini aldı. İstanbul'da ve İzmir'de DİP kortejleri metal, tekstil, gemi söküm ve tersane gibi 2022 yılına eylemlerle giren sektörlerden işçi ve emekçilerden oluştu.

Fabrikalardan, tersanelerden, emekçi mahallelerinden meydana!

1 Mayıs öncesinde Devrimci İşçi Partisi "Dipten gelen dalga 1 Mayıs'a! İşçiler emekçiler sınıf siyasetine!" şiarıyla yürüttüğü yoğun faaliyetlerle işçileri, emekçileri fabrikalardan, tersanelerden, okullardan, hastanelerden, emekçi mahallelerinden meydanlara çağırdı. Alanlarda "İşsiz iş, herkese aş, emekçi halka hürriyet!" pankartıyla yürüyen DİP, ekonomik krizin faturasını sermayeye ödetmek için örgütlenme ve mücadele çağrısını yükseltti. İşçileri partiye, siyasete, devrimci mücadeleye çağırdı.

NATO'dan çık, NATO'yu yık!

Devrimci İşçi Partisi 1 Mayıs'ta emperyalizmin NATO eliyle dünyayı yeniden bir dünya savaşının eşiğine getirmesi karşısında ana pankartında "NATO'dan çık, NATO'yu yık!" sloganına yer verdi. DİP Genel Başkanı Sungur Savran İstanbul'da 1 Mayıs alanında yaptığı konuşmasında da Türkiye'de işçi sınıfı ve emekçi halka yönelik sayısız katliam ve saldırıya imza atan kontrgerillanın NATO tarafından kurulduğunu, NATO'nun işçi sınıfının kanlı olduğunu ve bugünkü Ukrayna'daki NATO-Rusya savaşında barışın yolunun NATO'nun yenilgisinden geçtiğini vurguladı.

Devrimci metal işçileri DİP kortejinde! Hürriyet işçilerle gelecek!

İstanbul'da DİP korteji 1 Mayıs alanına girdiğinde, sendikalarıyla birlikte katılan devrimci metal işçileri, "İş, aş, hürriyet!" sloganlarıyla Parti'yi karşıladı ve korteje dahil oldu.

Fabrikalar, tersaneler, emekçi mahalleler... DİP 1 Mayıs'a hakkını vererek hazırlandı

Devrimci İşçi Partisi 1 Mayıs'a katılmakla kalmadı, tam anlamıyla 1 Mayıs'ı örgütledi. Fabrika ve tersane önlerinde, vardiya girişleri ve çıkışlarında, sabahın ilk ışıklarında, akşam karanlığında işçilere ve emekçilere seslendi. Afişleriyle sanayi bölgelerini ve emekçi mahalleleri donattı, bildirimlerini ulaştırdı, 1 Mayıs toplantılarıyla işçi sınıfının ve emekçi halkın siyasetini tartıştı. Ekmek ve hürriyet mücadelesini büyütmek için, örgütlü olduğu tüm şehirlerde dört koldan 1 Mayıs'ta parti saflarına, sınıf siyasetine, örgütlü devrimci mücadeleye çağırdı.

Armağan Tulun

Hayal kırıklığı

İşçi sınıfının ve emekçi halkın ekmek ve hürriyet talebinin düzen partilerinden medet umarak, onların temsilcilerinin arkasına dizilerek gerçekleşmeyeceğini her fırsatta anlatmaya çalıştık, anlatmaya da devam ediyoruz. 1 Mayıs'ta da Devrimci İşçi Partisi'nin kortejinde "Ne kırk katır ne kırk satır! Patron partilerine oy yok!", "İstibdattan hesabı emekçiler soracak!" gibi sloganlarla bu düşünceleri alana taşıdık. Bundan sonra da bu doğrultuda politika yapmaya devam edeceğiz. Bizim için İmamoğlu'nun Nagehan Alçı, Akif Beki, Ertuğrul Özkök gibi gazetecilerle birlikte verdiği fotoğrafta şaşılacak bir şey yok. O fotoğrafın Millet İttifakı'nın ve onun olası cumhurbaşkanı adayı olarak bel bağlanan İmamoğlu'nun neyi temsil ettiğini yine ve yeniden gösteren bir kare olduğunu söylüyoruz.

İmamoğlu'nun da Millet İttifakı'nın diğer temsilcilerinin de bugüne kadar başka bir iddiası olmadı aslında. İmamoğlu değil miydi ilk iş projelerini sunmak için saraydan randevu isteyen, seçilmiş belediye başkanlarının yerine kayyım atanırken dostlar alışverişte görsün diye Diyarbakır'a gittikten hemen sonra soluğu Beştepe'de alan, seçilir seçilmez her fırsatta Erdoğan'la uyum içinde çalışacağını söyleyen, belediyedeki eski defterleri kapatan, Maltepe'de işçiler grevdeyken Büyükşehir Belediyesi üzerinden grev kırıcılığına soyunan? Bunları gizli saklı yapmıyor, yaptıklarını savunuyor. Son fotoğrafı için özür dilemedi hatta üstüne basa basa fotoğraf için değil sonrasında ettiği sözler için özür dilediğini vurguladı. Dolayısıyla kim olduğunu gizlemiyor. Maskesi düştü bile denmez çünkü maske takmıyor.

Sorun özellikle sol içinde İmamoğlu ile ilgili farklı bir beklenti yaratılmasında. Sorun İmamoğlu'nu "her şey çok güzel olacak" güzellmeleri ile halka adres olarak sunmakta beis görülmemesinde. Sorun dün Millet İttifakı'nın belediye başkan adaylarına sorgusuz sualsiz oy çağırılmış olmasında, gelecek seçimlerde AKP'nin karşısındaki adaya daha kim olduğu bile belli olmadan şimdiden açık çek verilmesinde. Sonra ne bekliyorsunuz? İmamoğlu çıkıp da kendisini eleştirenlere ayar vermeye kalktığında neymiş "ata kibirle binen yolu yürüterek dönermiş", "bu dil değişmesini istediğimiz dilmiş". Adamın kibrinin bu kadar artmasında da özür dilerken bile özür dilememesinde de (ki onu da koşullu ifade etti) milleti azarlar bir tonda konuşma hakkını kendini görmesinde de verilen açık çeklerin payı yok mu? Var tabii.

İmamoğlu ile Kılıçdaroğlu arasında bir ikilik aramak da boşuna. Biri sağcı diğeri solcu falan değil. Politik bir farkları yok. Hatırlayalım daha önce "Adalet yürüyüşü" sonrasında da sol Kılıçdaroğlu'nun arkasına dizilerek ona açık çek vermişti. Kılıçdaroğlu da hemen bu çekin üstüne Abdullah Gül'ü yazmıştı. Ne Kılıçdaroğlu'nun ne de devlet içinde gemiyi terk etmeye hazırlananların Gül sevdası bitmiş durumda! 6'lı masada Abdullah Gül oturuyor mu zannediyorsunuz? Cumhurbaşkanı adayı hâlâ belli olmasa da Amerikan muhalefetinin şimdiden ekonomiyi Babacan'a teslim etmekte anlaştığını bilmeyen var mı?

İmamoğlu gözden düşmüş gibi görünebilir. Ama göreceksiniz İmamoğlu soldan aldığı eleştirileri 6'lı masanın sağ kanadına kendini pazarlamak için kullanacaktır. Nagehan Alçı'yı otobüse bindirmesi neden Kılıçdaroğlu'nun "helalleşme" politikasının bir parçası olmasın? Bir bakmışsınız bugün yerden yere vurulan İmamoğlu'nun tam da bu cıvık ilişkileri "kazanabilecek aday" paketiyle tekrar sol seçmene dayatılmış. Olmaz olmaz demeyin, "Tatava yapma bas geç!" sloganıyla Sarıgül'e oy verdi bu memleketin solcusu! İktidar değişikliğini sadece düzen siyasetinin matematiğine bağlı olarak tasarlayanlar, İmamoğlu'na en çok verip veristirenler de dahil olmak üzere "AKP tabanından oy alma" kriterinden, "kazanabilecek aday" tanımından vazgeçmeyenler düzen siyasetinden de kopamayacaktır.

Derdimiz ekmek, özlemimiz hürriyet ise ikisi için de ne İmamoğlu'ndan ne de düzen partilerinin herhangi birinden bize fayda gelir. Düzenin temsilcilerine güvenilmez, güvenemeyelim. Ve defalarca yeni hayal kırıklıkları yaşamamak için hangi güce güveneceğimizi iyi seçelim. Bu güç işçi sınıfında, emekçi halkın kendisinde var. Elbette AKP ve MHP seçmenini kazanmak lazım. Ama bu işi neden bir düzen siyasetçisine havale edelim? Hangi partiye oy vermiş olursa olsun ekmek ve hürriyet isteyen işçiler emekçiler fabrikalarda, işyerlerinde emekçi mahallelerinde zaten birlikte. Uzat elini! Sınıf kardeşinin gözünün içine bak ve memleket meselesini düzen siyasetçilerinin aracılığı olmadan konuş. İş için aş için birlikte örgütlen ve mücadele et. Bunun anlamı sınıf siyasetinde birleşmektir. İstibdada da bu sömürü düzenine de son verecek olan, gündüzlerinde sömürülme gecelerinde aç yatılmayan ekmek, gül ve hürriyet günlerini getirecek olan örgütlü bir devrimci mücadeledir. Devrimci İşçi Partisi olarak bu yüzden 1 Mayıs'ta "patron partilerine oy yok" dedik, "sendikaya üye ol, sahip çık, denetle" dedik, "işçiler siyasete, partiye, devrime" diyerek sınıf mücadelesi yoluna çağrı yaptık. Biz bu yolda bugüne kadar işçi sınıftan ve emekçi halkımızdan yana hiç hayal kırıklığına uğramadık.

EYT zulmüne son:

Emeklilik hakkımız söke söke alırız!

Seçimler yaklaşınca EYT sorunu bir kez daha gündeme geldi. 5 milyondan fazla EYT'liyi kimsenin göz ardı etmesi mümkün değil. AKP de buna dahil. Ama sermayenin iktidarı AKP bu konuda ayak diremeye devam ediyor. Oy kaybederim ama sermayenin çıkarlarından vazgeçmem diyor. En son AKP grup başkanvekili Mustafa Elitaş "Parayı ödeyecek kurumla parlamento arasında uyum sağlanamadığı takdirde büyük bir sorun ortaya çıkabilir." diyerek olumsuz bir yorumda bulundu. Bu sözler iktidarın meseleye EYT'linin değil sermayenin gö-

zünden baktığının bir kanıtı. Parayı ödeyecek kurum SGK ama SGK'ya yıllarca prim ödeyenler de EYT'li işçi ve emekçiler! Sen kimin parasını kimden esirgior-sun?

EYT'li lütf beklemiyor hakkını istiyor!

Utanmadan "EYT'nin maliyeti 100 milyar lira, bu çok fazla" diyorlar. Oysa parababalarına kur korumalı mevduat adı altında verdikleri fahiş faiz garantisinin sadece üç aylık maliyeti bu rakamı aşıyor! 2022 devlet bütçesinden faiz ödemelerine gidecek para 246 milyar

lira! EYT'liler lütf beklemiyor, karşılığını fazlasıyla ödediği emeklilik hakkını istiyor. Ama yok! AKP'ye ve temsil ettiği patronlara göre SGK'nın değil sermayenin finanse edilmesi lazım. EYT'linin ödediği primler de işte bu finansman için gasbediliyor.

Emeklilik hakkını almak memleketi yağmadan kurtarmak için alanlara!

Bu tablo bize meselenin EYT'linin gasbedilmiş emeklilik hakkından fazlası olduğunu gösteriyor. EYT'linin emeklilik hakkını alması, devletin kay-

naklarını bir avuç sömürücü azınlığın hortumladığı yağma düzeninin de sona ermesini gerektiriyor. EYT'li emeklilik hak-

kına, tüm işçiler ve emekçiler EYT'lilerle birlikte memleketlerine sahip çıkmak için meydanlarda olmalı!

Hayat pahalılığına çözüm eşel mobil:

Ücretlere her ay otomatik enflasyon zammı!

Enflasyon araştırma grubunun açıkladığı rakamlara göre yıllık enflasyon yüzde 156'yı buldu. TÜİK'in resmi enflasyon rakamları dahi enflasyonun üretici fiyatlarında yüzde 121,8'e ulaştığını ortaya koyuyor. Tüketici fiyatlarında açıklanan yüzde 69,97'lik enflasyon ise ikna edici olmaktan çok uzak. Sanki yüzde 70 demek için mağazalardaki etiket fiyatları gibi enflasyon rakamı açıklıyorlar. İktidar TÜİK dışında enflasyon rakamı açıklayanları tehdit ededursun halk çarşıda pazarda karşılaştığı fiyatların, mut-

faktaki yangının TÜİK rakamlarıyla uzaktan yakından ilgisi olmadığını farkında. Yıl başında yapılan asgari ücret zammı çoktan eriyip gitmiş ve asgari ücret açık sınırının altına düşmüş durumda.

Geçinemiyoruz! Çünkü patronları, parababalarını ve onların iktidarını doyuramıyoruz!

AKP iktidarı pahalılığa karşı bir çözüm üretilmiyor. Çünkü aynı anda hem ekonomiyi para basarak canlı tutmaya çalışıyorlar hem de

sermayenin çıkarlarına dokunmamaya çalışıyorlar. Örneğin yılbaşında asgari ücret zammı yaparken bunun önemli bir kısmını asgari ücreti vergiden muaf tutarak karşıladılar. Bu doğrudu ama yapılması gereken işçiden alınmayan verginin sermayeden ve para babalarından toplanmasıydı. Oysa AKP bir sermaye iktidarı olarak bunu yapmak yerine şirketlerin ödediği kurumlar vergisinde de indirim gitti. Patronların vergi borçlarını silmeye, sermayeye bol keseden teşvik ve destek yağdır-maya devam etti. Kur korumalı mevduat ile parababalarına fahiş miktarda faiz garantisi sağladı ve bunun da yükünü hazineye yükledi.

Vergi yükü patronlara! Parababalarına servet vergisi!

Devlet bütçesinde oluşan kara delik ise iktidarın talimatıyla Merkez Bankası tarafından karşılıksız para basılarak kapatılıyor. Bunun

sonucu da Türk lirasının hızla değer kaybetmesi ve geniş kitlelerin alım gücünün düşmesidir. Yani sene başında asgari ücreti vergi dışı tuttular ama çok daha fazlasını dolaylı yoldan yine işçiden emekçiden tahsil ettiler. İçinde bulunduğumuz krizde hem işçiyi emekçiyi hem de sermayeyi aynı anda memnun edecek bir politika olamaz. Devletin açıkları karşılıksız para basılarak değil kurumlar vergisinin artırılmasıyla ve para babalarına servet vergisi getirilmesiyle karşılanmalıdır.

Asgari ücrete yeni zam talebi AKP'yi ve sermayeyi rahatsız etti

Sermaye de bu durumdan rahatsız. Ama onlar ürettikleri mal ve hizmetlerin fiyatlarına zam yapabiliyor. İşçi ve emekçinin ücretleri ise yerinde sayıyor. Yani sermaye kârından zarar ederken milyonlar geçinemeye hale geliyor. Bu durumda asgari ücrete yeniden zam yapılması talebi son derece

haklı bir talep olarak karşımızda duruyor. AKP iktidarı seçimi düşünerek bu talebe olumlu yaklaşır gibi yapsa da sermayeden zılgıtı yiyince hemen geri adım attı.

Ücretlere bir defa zam yetmez her ay enflasyon oranında zam!

Oysa asgari ücrete yeni zam talebi haklı olmakla ve bir zorunluluğa işaret etmekle birlikte tamamen yetersizdir. Tüm ücretler erimiştir ve işçinin, kamu emekçisinin her seviyedeki ücretlerine zam yapılması şarttır. Ancak her ücret zammı yüksek enflasyon ortamında kaşıkla verilenin kepeçle alınmasıyla sonuçlanıyor. Bu sebeple gerçek çözüm için ücretlerde eşel mobil sistemine geçilmesinden başka yol yoktur. Yani tüm ücretlere her ay enflasyon oranında zam yapılmalıdır. Bu uygulamaya paralel olarak fiyatlarda devlet kontrolüne gidilmelidir.

Sermayenin korktuğu yerde işçinin çözümü başlar!

AKP iktidarı döviz kurunu belirli bir seviyede tutmak için Merkez Bankasının döviz rezervlerini har vurup harman savuruyor. Yine de döviz kurundaki artış ve Türk lirasındaki değer kaybına mani olamıyorlar. İhracat artar cari açık

kapanır dediler. Ancak ihracat da ithalata bağımlı olduğu için cari açık kapanacağı yerde daha da açıldı. Olan ihracatçı sermayeye ucuz emek gücü olarak sunulan memleketin işçisine emekçisine oldu. Turizme bel bağladılar. Tu-

rizimde de savaş koşulları beklentilerin karşılanamamasına neden olacak. Nisan'da açıklanan rakamlarla 12 aylık cari açık 21,85 milyar doları buldu. Açık daha da büyüyecek.

Cari açık büyüyor emekçi halka ödetilen fatura kabarıyor

Döviz açığı büyüdükçe sermayeyi bir korku aldı! Acaba iktidar sermaye kontrollerine gider mi? Yani sermayenin döviz işlemlerine kısıtlamalar getirilir mi? Merak etmesinler AKP iktidarı sermayenin kırmızı çizgilerine basmamayı ilke edinmiş durumda. Hem içerideki hem de yabancı sermaye güçlerine sürekli garantiler veriyorlar. Emekçi halkın ensesinde boza

pişiren, hakkını arayan işçinin emekçinin karşısında aslan kesilen istibdad rejimi, elinde dolar olanların karşısında süt dökmüş kedi adeta! Sadece ABD, İngiltere, AB değil Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan'a da "ne isterlerse veriyor"! Yani emekçi halk sadece maddi değil manevi bir fatura da ödüyor. Ancak bu zillet bu halka reva değildir!

Mülsüzleştirilenler mülsüzleştirilecek!

Sermaye kontrolleri, döviz spekülasyonunun yasaklanması gibi uygulamalar sermayeyi ve parababalarını korkutabilir. Ama onların korktuğu yerde bizim çözümümüz başlar. Daha da fazlasını talep etmeliyiz. Sermaye işçi

emekçi milyonları sömürüyor ve mülsüzleştiriyor. Çözüm mülsüzleştirilenlerin mülsüzleştirilmesidir. Sermaye kontrolleri, tüm bankaların işçi denetiminde tazminatsız kamulaştırılarak tek bir devlet bankasıyla yapılacak bir merkezi planlamayla tamamlanmalıdır. Özelleştirilmiş tüm işletmeler ve kilit sanayi dalları da işçi denetiminde tazminatsız kamulaştırılmalıdır. Sermaye kontrolü yetmez sermaye düzenini yıkmak gerekir! Tabii bunları ne AKP ve MHP'nin istibdad cephesi ne de onların karşısındaki Amerikan muhalefetinden bekleyebiliriz. İşçi sınıfı çözüm için sınıf siyasetini yükseltmeli ve işçi emekçi hükümeti hedefiyle mücadele etmelidir.

